

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΚΣΤ'.

ΑΡΙΘ. — 7

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 17 ΦΕΒΟΥΑΡΙΟΥ 1906

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. . . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλήρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾷ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

+ Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (πρόεδρος)
+ Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
+ Ὁ ἀρχιγραμματ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀνωφελεῖς ἀγῶνες — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Ἀντιοχικά — Ὁ Ἰωσήφ Ὁβερμπεκ καὶ τὸ περὶ ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν ἔργον αὐτοῦ — Περὶ ἱστορίας καὶ τῶν σχέσεων αὐτῆς πρὸς τὰς βοηθητικὰς ἐπιστήμας — Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων — Ἐκκλησία Ἑλλάδος — Ἐκκλησίαι ἐν τῇ διασπορᾷ — Ἐπιγράμματα ἐπὶ ναοῖς — Δικαστικαὶ ἀγγελίαι.

ΑΝΩΦΕΛΕΙΣ ΑΓΩΝΕΣ

Μετὰ τὰς διὰ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» πᾶσι γνωστὰς γενομένας ἐπιστολὰς τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τε τὸν σεβασμ. μητροπολίτην Βερροίας καὶ πρὸς τοὺς προκρίτους τῆς ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος, ἧς τοσοῦτον δοκιμάζεται ὑπὸ ταραξιδίων ἢ πρὸς τὴν μητέρα Ἐκκλησίαν καὶ ἢ πρὸς τὰ συμφέροντα τοῦ Κράτους ἀφροσώσις, ἐπιβάλλεται ἡμῖν, χάριν τῆς ἀληθείας, τὸ καθῆκον νὰ χορηγήσωμεν τινὰς εἰδήσεις περὶ τε τοῦ ἀρπαγέντος ναοῦ τῆς Ἐξω Παναγίας, ὡς καὶ τοῦ διίσχυρισμοῦ τῶν ρουμανιζόντων ὅτι παρεχωρήθη δῆθεν αὐτοῖς ἄλλοτε τὸ δικαίωμα κατοχῆς ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων, ἢ δικαίωμα τοῦ λειτουργίας τελεῖν ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῶν γλώσσῃ,

ἵνα δειχθῇ κατὰ πόσον ἀληθεύουσιν αἱ διαδόσεις αὗται τῶν ἀρπαζόντων ξένας κτήσεις.

Καὶ προεισαγωγικῶς μὲν ἀνάγκη νὰ κατασταθῇ γνωστὸν ὅτι ἐπὶ τῆς ἀρχιερατείας Προκοπίου τοῦ κατόπιν Κασανδρείας ἐλειτούργουν ἐν Βερροίᾳ δώδεκα ναοί, μετὰ δὲ τὴν μετάθεσιν αὐτοῦ, ὁ ἀπὸ Δρυϊνουπόλεως μητροπολίτης Βερροίας Κοσμάς διέταξεν ἵνα αἱ ἱερουργαὶ τελῶνται μόνον εἰς τέσσαρας ἐκ τῶν δώδεκα ναῶν, οὗ ἕνεκεν οἱ ὀρθόδοξοι, οἱ μὴ διακρίνοντες ἑαυτοὺς εἰς ἑλλήνας καὶ εἰς ρουμανίζοντας, οἱ κατοικοῦντες ἐν τῇ ἐνορίᾳ τῶν Ταξιαρχῶν ἐζήτησαν νὰ καταλάβωσι τὸν ἐν τῇ ἐνορίᾳ ταύτῃ ναὸν τοῦ ἀγίου Γεωργίου ἵνα τελῶσιν ἐν αὐτῷ, κατὰ τὸ ἀπ' αἰώνων καθεστὼς καὶ οὐχὶ ρουμανιστῇ, τὰς ἱερουργίας, διότι τὸ καθεστὼς τοῦτο καὶ οἱ τούτῳ ἀκολουθοῦντες καὶ περιέποντες αὐτὸ ἠγνόουν τὰ ἀπὸ Ρουμανίας σήμερον μεταδιδόμενα ἀνατρεπτικὰ διδάγματα. Κατὰ τοιούτου διαθήματος, δημιουργοῦντος ἐπέμβασιν λαϊκὴν εἰς κύκλον οὐχὶ λαϊκῆς δικαιοδοσίας, ἢ μὲν μητρόπολις ἀντετάχθη, ἢ δὲ ὁμοφρονοῦσα κυβέρνησις ἐσφράγισε τὸν μέλλοντα ν' ἀρπαγῇ ναὸν, ὃν ἐζήτουν οἱ ἐνορίται νὰ ἔχωσιν ἠνεωγμένον. Ἐπὶ τούτῳ

ἄτακτοί τινες οἰκοῦντες ἐν οἰκίαις ἀνηκούσαις εἰς τὸν ναὸν τὸν ἐν τῇ ἐνορίᾳ τῶν Ταξιαρχῶν, ὑποκινούμενοι παρ' ἄλλων καὶ λόγους ἀδίκους καὶ ἀσυστάτους προβάλλοντες, ἠρνοῦντο νὰ καταβάλλωσι τὰ ἐνοίκια, ζητοῦντες νὰ σφετερισθῶσι τὰς οἰκίας ταύτας· ἀλλ' ἐν τῇ κινήσει κατ' αὐτῶν ἀγωγῇ, ἡ μὲν ὀρθόδοξος ἑλληνικὴ κοινότης ἦρε τὴν νίκην πρωτοδίκως τε καὶ κατ' ἔφεσιν, ὡς ὑπὲρ ἑαυτῆς ἔχουσα τὸ δίκαιον, οἱ δ' ἐνοικιασταὶ τῶν κτημάτων τούτων ὑπεχρεώθησαν νὰ ἐνοικιάζωσιν αὐτὰ δι' ἐπισήμου συμβολαίου, εἰς τὴν ἑλληνικὴν ὀρθόδοξον μητροπολιν καὶ κοινότητα ἀνήκοντα. — Τοιοῦτοτρόπως ἀπεδόθη λαμπρῶς τὸ δίκαιον εἰς οὓς ἔπρεπε ν' ἀποδοθῇ, ἀπεδείχθησαν δ' ἀνωφελεῖς οἱ ἀγῶνες καὶ ἀδικώταται αἱ ἀξιώσεις τῶν ζητούντων νὰ δημιουργήσωσι νέαν ἐθνικότητα, προικιζομένην διὰ ξένων κεφαλαίων, εἰς ᾧ τὴν συγκρότησιν οὐδὲν μέρος ἔλαβον βλάχοι ἢ ρουμάνοι· διότι καὶ ἐὰν ὑποτεθῇ ὅτι βλαχικαὶ τινες οἰκογένειαι ἐγκατεστάθησαν ἐν Βερροίᾳ, ἐγένετο τοῦτο οὐχὶ πρὸ αἰώνων, ἀλλὰ μόλις πρὸ ἐξήκοντα ἢ ἑβδομήκοντα ἐτῶν, ἢ τὸ πολὺ ὀγδοήκοντα· διάστημα δὲ χρονικὸν τοσοῦτον ἀποβαίνει εὐαπόδεικτον, καθὼς προσεχὲς ἡμῖν καὶ εὐμνημόνευτον.

Περὶ τοῦ ναοῦ τῆς Ἑξω-Παναγίας αἱ ἐλικρατοῦσαι ἐν Βερροίᾳ εἰδήσεις εἰσὶ πρὸς ἀλλήλας ὁμόφωνοι, ἀνάγουσαι τὴν οἰκοδομὴν αὐτοῦ εἰς ἐποχὴν ἀφίσταμένην κατὰ πέντε αἰῶνας ἀπὸ τῆς ἡμετέρας, ὅτε οὐδ' ἵχνος ἡ παράδοσις ἀναφέρει ξένων ἐπιδρομῶν, εἰς ἐποχὴν ἀναπνεύσαν, ὅτε ἡ ἱστορία ἀγνοεῖ τὴν ἐν ἡμῖν ἐνσφήνωσιν, τοιούτων νομάδων, μόλις γενομένην κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος. Οὐδεὶς ἐπίσης τῶν γεροντοτέρων μαρτυρεῖ, οὐδὲ δύναται νὰ μαρτυρήσῃ, οὐδὲ μνησκειται ὅτι παρεχωρήθη ποτε βλάχοις ἢ ρουμανίζουσι δικαίωμα λειτουργίας ρουμανιστῶν ἐν οἱοδῇ τινι μεγάλῃ ἢ μικρῇ ναῷ τῆς Βερροίας, διότι οὐδεὶς ἐζητεῖ νὰ διασπάρῃ τὸ ἱερὸν καθεστῶς, διότι οὐδ' αὐτοὶ οἱ ὑπὸ τοῦ χρυσοῦ τῆς ρουμανικῆς προπαγάνδας διαφθαρέντες ἱερεῖς ἢ λαϊκοὶ δύνανται ν' ἀποδείξωσιν ὅτι λαλοῦσι τὴν ρουμανικὴν, ἢ ἐννοοῦσιν αὐτήν, ἢ συνδέονται πρὸς τοὺς ἀληθεῖς μολδανοὺς καὶ βλάχους διὰ τῆς αὐτῆς διαλέκτου, τῶν αὐτῶν ἐθίμων τε καὶ παραδόσεων. Αὐτοὶ ἔτι οἱ ἀποσκιρτήσαντες ἀπὸ τῆς ὀρθοδοξίας πέντε δῆθεν ἱερεῖς, οἱ ἱερεῖς τῶν

διὰ χρυσοῦ διαφθαρέντων ἀγνοοῦσιν οἵανδῆποτε ρουμανικὴν διάλεκτον, τελοῦντες μὲν καὶ νῦν τὴν δῆθεν λειτουργίαν εἰς τὴν ἑλληνικὴν, μηχανικῶς δὲ ποτε ψιττακίζοντες βλαχικὰς τινὰς λέξεις.

Περὶ τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Γεωργίου γινώσκουμεν ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῷ σωζομένων ἐπιγραφῶν, ᾧ οὐδεμία προπαγάνδα δύναται ν' ἀμφισβητήσῃ τὸ γνήσιον, τὴν ἀρχαιότητα καὶ τὴν ἀξιοπιστίαν, ὅτι ὁ νάρθηξ αὐτοῦ ἀνηγέρθη καὶ ἐξωγραφήθη, δαπίναις «τοῦ ἐνεστῶτος ἄρχοντος κυρίου Δημητρίου τοῦ Γραμματικοῦ», ἐν ἔτει 1519, ὁ δὲ ναὸς ἔσωθεν ἐξωγραφήθη τῷ 1603, ἢ 1608, δῆλ. διακόσια καὶ τριακόσια ἔτη πρὶν νατέλθωσι πλάνητες καὶ νομάδες ποιμένες ἵνα παρεισδύσωσι μεταξὺ ἑλλήνων. Ὡστε ἡ ἀπὸ τοῦ παρελθόντος διδασκαλία καὶ ἡ φερέγγυος παράδοσις μαρτυροῦσιν ὅλως ἐναντία τοῖς ὑπὸ τῶν ρουμανιζόντων σπερμολογουμένοις, ἀνωφελεῖς δ' ἀποδειχθήσονται καὶ ἄγονοι οἱ ἀγῶνες τῶν δι' ἀρπαγῆς ξένης ιδιοκτησίας καὶ διαστροφῆς τοῦ τε παλαιγενεοῦς καὶ προσγενοῦς ἡμῶν παρελθόντος ζητούντων δημιουργῆσαι νέαν ἐθνικότητα, ἥτοι κέντρα ᾧδε κακεῖσε διαταράξεως τῆς κοινῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἡσυχίας τῶν πιστῶν ὑπηκόων τοῦ μεγαλειοτάτου ἡμῶν ἀνακτος.

Σήμερον ὁ ναὸς τῆς Ἑξω-Παναγίας φρουρεῖται ὑπὸ στρατιωτῶν. Προσδοκῶμεν τὴν ἀπόδοσιν αὐτοῦ τοῖς ἀπ' αἰώνων κατέχουσιν αὐτὸν, τοῖς ἐπὶ αἰῶνας ἐν αὐτῷ τελοῦσι τὰ θρησκευτικὰ αὐτῶν καθήκοντα· διότι τὴν ἐλευθέραν ἐξάσκησιν αὐτῶν οὐδεὶς ἡμῖν ἐπ' οὐδεμίᾳ προφάσει δικαιούται νὰ ἐμποδίσῃ. Διότι αὐτοκράτορες καὶ σουλτάνοι περινοῦστατοι καὶ κραταιοὶ ἐπεκύρωσαν ἡμῖν τὸ δικαίωμα τοῦ θρησκεύειν ἐλευθέρως· διότι τῶν ὀρθοδόξων ναῶν ἐπόπτην καὶ κύριον καὶ κάτοχον ἀνεγνώρισαν τὴν ὀρθόδοξον Ἑκκλησίαν, ἥτις σήμερον πρέπει νὰ εἰσακούηται ζητοῦσα τὸ νόμιμον καὶ τὸ ἀπ' αἰώνων καθεστῶς· διότι εἰσηκούετο ἐπὶ τοσαύτας ἑκατονταετηρίδας, καθ' ὅς οὐδεὶς ἠρνεῖτο τὰ ἐπὶ τῶν ὀρθοδόξων ναῶν θεόγραπτα αὐτῆς δίκαια.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐπὶ τῇ πρώτῃ τοῦ νέου ἔτους παρὰ μουσουλμάνοις, ἀγομένη τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ, ἡ Α. Θ. Παναγιότης ὑπέβαλεν ἐγγράφως

διὰ τοῦ ἐξοχ. ἄρχοντος Μ. λογοθέτου τὰς συγχαρητικὰς προσήσεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους τῇ Α. Α. Μ. τῷ φιλολάφ ἡμῶν Ἀνακτι. — Διὰ δὲ τοῦ ἐξοχ. ἄρχοντος καπουκεχαγιά συνεχάρη τοῖς ἀνακτορικοῖς μεγιστᾶσι.

Ἱερὰ Σύνοδος. — Δι' ἐπιστολῆς αὐτοῦ (τῆς 8 φεβρουαρίου), σταλείσης ἐκ Θεσσαλονίκης, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Μαρωσίας κ. Νικόλαος ἐκφράζει τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἐπὶ τῇ προσκλήσει ὡς μέλους τῆς ἱερᾶς Συνόδου.

Δ. Ἐθνικὸν Μ. Συμβούλιον. — Ἀποφάσει τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου, ἡ πρὸ τῆς 25 μαρτίου κυριακῇ (19 τοῦ μηνὸς) ὠρίσθη πρὸς συγκρότησιν τῆς γενικῆς συνελεύσεως τῆς ἀναδειξούσης τὰ τέσσαρα νέα μέλη τοῦ Συμβουλίου τούτου. Ἐπὶ τούτῳ καλοῦνται οἱ ὑπῆκοι ὁθωμανοὶ ἐκ τῶν ὀρθοδόξων κατοίκων τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως ἵνα κατὰ τὴν Β' κυριακὴν τῶν νηστειῶν (26 φεβρουαρίου) καὶ μετὰ ταῦτα ἐν ἡμέραις ὀρισθησομέναις ἐκλέξωσι τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν ἐνοριῶν τοὺς συγκροτήσαντας τὴν ἐκλογικὴν συνέλευσιν.

Μητρόπολις Βάρνης. — Ἐξ ἐπιστολῆς τοῦ πανοσιολογ. ἀρχιμανδρίτου κ. Παγκρατίου Βατοπεδινού, προϊσταμένου τῆς ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος Ρουσσουκίου, ἐγνώσθη ὅτι ἡ κηδεία τοῦ ἀειμνήστου μητροπολίτου Βάρνης Πολυκάρπου ἐτελέσθη πανδήμως καὶ ἐν εἰλικρινεῖ θλίψει ὀρθοδόξων τε καὶ μὴ τοιούτων παρῆσαν δ' ἐν αὐτῇ πᾶσαι αἱ πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ καὶ ἀντιπρόσωποι τῶν ἄλλων χριστιανικῶν κοινοτήτων, προεξάρχοντος τοῦ ἀρχιμ. κ. Παγκρατίου. Ὡς γνωστὸν, ὑπὸ τὴν πνευματικὴν ἐπίσκεψιν καὶ προστασίαν τῆς ἱερᾶς ὀρθοδόξου μητροπόλεως Βάρνης ὑπάγονται αἱ ὀρθόδοξοι ἑλληνικαὶ παροικίαι Ρουσσουκίου, Σιλίστρας, Σούμλας (Τσερβενοῦ, Πρεσλάδας) καὶ Βιδύνης. — Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀειμνήστου Πολυκάρπου θλίβει ἡ Α. Γ. ὁ ἡγεμὼν τῆς Βουλγαρίας, ὃς ἐσέβετο τὸν μεταστάντα, διεδίδασε τὰς συλλυπητικὰς αὐτοῦ προσήσεις τῇ ἑλληνικῇ κοινότητι.

Μητρόπολις Δρυϊνουπόλεως. — Συνοδικῶς ἐνεκρίθησαν, μελετηθέντες προηγουμένως ὑπὸ τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Δρυϊνουπόλεως κ. Λουκά, οἱ κανονισμοὶ τῶν ἐνταῦθα λειτουργουσῶν δύο φιλοπτώχων καὶ φιλεκπαιδευτικῶν ἀδελ-

φοτήτων τῶν ἐκ τῆς ἐπαρχίας ταύτης ἐν Κωνσταντινουπόλει διαμενόντων Κερασοβιτῶν καὶ Μεγγουλιωτῶν.

Κανονικὴ ἄδεια. — Ἐπετράπη συνοδικῶς τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ Καρπάθου καὶ Κάσσου κ. Ἀγαθαγγέλω νὰ μεταβῇ κατὰ τὸν προσεχῆ ἀπρίλιον εἰς τὰς ἐν Νισύρῳ θερμοπηγὰς, ἱατρικῇ συμβουλῇ. — Τῷ δὲ πανιερ. μητροπολίτῃ Βιζύης κ. Νικοδήμῳ, αἰτησαμένῳ τὴν ἄδειαν τῆς εἰς Ἱεροσόλυμα μεταβάσεως, ἐδηλώθη συνοδικῶς ὅτι, τῶν περιστάσεων οὐδαμῶς ἐπιτρεπουσῶν τὴν ἐκ τῆς ἐπαρχίας ἀπομάκρυνσιν, δύναται εἰς ἕτερον καιρὸν νὰ ἀναβάλῃ τὴν πλήρωσιν τοῦ πόθου αὐτοῦ.

Μοναστηριακὴ ἐπιτροπὴ. — Συνεδριάσασα τὴν παρελθοῦσαν παρασκευὴν ἡ Μοναστηριακὴ Ἐπιτροπὴ τακτικῶς, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ σεβ. μητροπολίτου Κολωνίας κ. Πολυκάρπου, εἰργάσθη διὰ μακρῶν περὶ ζητήματα οἰκονομικὰ, ἢ κτηματικὰ, ἢ ἐξελεγκτικὰ τῶν σταυροπηγιακῶν μονῶν ἁγίου Ἰωάννου Θεολόγου Δρυϊνουπόλεως, Ραγίου, Τιμ. Προδρόμου Σερρών, Νέας Μονῆς Χίου, Σπηλαίου, Γηρομερίου, Σφίντσας, Στύλου καὶ Δίβρεως, Σκαλωτῆς, Φανερωμένης, Ὀλυμπιωτίσσης, Χουτουρά καὶ ἁγίας Ἀναστασίας Φαρμακολυτρίας, λαβοῦσα ἐπ' αὐτῶν τὰς δεούσας ἀποφάσεις πρὸς ὑποβολὴν διὰ τὰ περαιτέρω. — Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ οὐδαμῶς ἀμφιβάλλει ἡ Ἐπιτροπὴ ὅτι θέλουσι πέμψη τάχιστα καὶ αἱ μὴ πέμψασαι μέχρι τοῦδε μοναὶ τὰ ἀπὸ πολλοῦ χρόνου καθυστεροῦντα κτηματολόγια αὐτῶν καὶ τοὺς λογαριασμοὺς, κατὰ τὰς ὁδηγίας τῶν σχετικῶν ἐγκυκλίων.

Εὐσεβὲς κληροδότημα. — Ἐγνώσθη τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅτι ὁ πρὸς Κύριον μεταστὰς Ἀλέξανδρος Στεπάνοβιτς Ρωμανένκο, ἐν ἐνεργείᾳ σύμβουλος τοῦ ρωσικοῦ κράτους, ἐκληροδότησεν ὑπὲρ τοῦ ἐν Ὀδησσῷ σεμιναρίου 85,000 ρουβλίων, πρὸς ὑποτροφίαν ἐν αὐτῷ καὶ σπουδὴν δεκατεσσάρων νέων ἐξ Ἑλλάδος, Σερβίας, Βοσνίας, Ἑρζεγοβίνης, Μαυροβουνίου, Βουλγαρίας καὶ Ρουμανίας, ὑποχρεομένους ἵνα χειροτονηθῶσι μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν σπουδῶν αὐτῶν, καθόσον ὁ κύριος σκοπὸς τῶν ὑποτροφιῶν τούτων ἐστὶ, κατὰ τὴν τοῦ διαθέτου θέλησιν, ἵνα μορφωθῶσι καὶ δοθῶσι ταῖς εἰρημέναις χώραις ποιμένες ἄξιοι τῆς ἀποστολῆς αὐτῶν, ὧν ἀνάγκην ἔχει ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία. Οἱ ὑπότροφοι δεόν ν' ἀνή-

κωσιν εἰς τὸ ὀρθόδοξον δόγμα, καὶ νὰ διαπρέ-
πωσιν ἐπὶ χρηστότητι ἡθῶν, πρέπει δὲ νὰ ἐγκρι-
θῶσιν ὑπὸ τοῦ ἀρχιερέως τῆς ἐπαρχίας, ἐξ ἧς
προέρχονται, καὶ νὰ συνιστῶνται ὑπὸ τοῦ ἐν
αὐτῇ ρώσου προξένου.

Πατριαρχικὰ Γραφεῖα. — Ἀναγνωσθεῖσα
σήμερον ἐν τῷ Συμβουλίῳ ἐγένετο παμψηφεί δε-
κτὴ ἡ ἐκθεσις τῆς ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κκ. Α. Κυ-
ριακοῦ βέν, Ι. Χατζοπούλου, Γ. Κάρταλη καὶ
Πιττακοῦ Εὐστρατίου, εἰς ἣν ἀνετέθη ἡ διαρρύθ-
μις τῶν εἰς τὴν λογιστικὴν ὑπηρεσίαν σχετι-
ζομένων γραφείων. Πάντα δὲ τὰ ὑπ' αὐτῆς ὑπο-
δεικνύμενα μέτρα περὶ βελτιώσεως τῆς ἐν τῷ
Πατριαρχείῳ λογιστικῆς ὑπηρεσίας ἐνεκρίθησαν,
ἀνατεθείσης εἰς τὴν αὐτὴν ἐπιτροπὴν τῆς τε
φροντίδος πρὸς ἐφαρμογὴν αὐτῶν καὶ τῆς ἐπὶ ἐν-
έτος ἐποπτείας. — Εἰς τὴν αὐτὴν ἐπιτροπὴν, εἰς
ἣν προσετέθη καὶ ὁ ἐκ τῶν συμβούλων κ. Λέων
Καζανόδας, ἀνετέθη ἐν συνεννοήσει καὶ μετὰ
τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἡ ἐκπόνησις σχεδίου
καὶ συγγραφῆς τῶν ὅρων τῆς οἰκοδομῆς τοῦ
παρὰ τῷ Πρωτοκόλλῳ ἀνεγερθησομένου τμή-
ματος πρὸς ἐγκατάστασιν γραφείων. Τὴν ἐπο-
πτείαν τῆς οἰκοδομῆς τοῦ τμήματος τούτου θέ-
λει ἀναλάβει ἰδιαιτέρα ἐπιτροπὴ ἐκλεγνησομένη
ἐν καιρῷ καὶ ἐργασθησομένη ὑπὸ τὴν προε-
δρείαν τοῦ κ. Α. Καζανόδα.

Πατριαρχικοὶ ὑπάλληλοι. — Ἐνεκρίθη σή-
μερον ὑπὸ τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου ἵνα τὸν τεῦ-
θεν πᾶς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν Πατριαρχείων
προσλαμβανόμενος ὑπάλληλος υποβάλλεται εἰς
διαγωνισμόν.

Εἰκοσιπενταετηρὶς φιλολογικὴ. — Συμ-
πληρουμένης εἰκοσιπενταετηρίδος τοῦ φιλολογι-
κοῦ σταδίου τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ ἐλλογίμου κα-
θηγητοῦ καὶ ἐν τοῖς ἀρχαιολογοῦσι καὶ φιλολό-
γοις διαπρεπῆ κεκτημένου θέσιν κ. Πέτρου Ν.
Παπαγεωργίου, συνοδικῶς ἐνεκρίθη ν' ἀπονεμ-
θῇ αὐτῷ ὀφθίκιον τι τῶν τῆς πατριαρχικῆς αὐ-
λῆς, ἀμειβομένης οὕτω τῆς πολυετοῦς αὐτοῦ
καὶ καρποφόρου ἐνασχολήσεως ἐπὶ διαφωτίσει
σκοτεινῶν σελίδων τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ιστορίας.

Ἑκκλησιαστικὴ μουσικὴ. — Μετὰ πολλῆς
εὐχαριστήσεως ἐμάθομεν ἐκ τῆς ἐν Ἀθήναις
μουσικῆς ἐφημερίδος «Φόρμιγγος» ὅτι, κυριαρχι-
κῇ διαταγῇ τοῦ σεβ. μητροπολίτου Δημητριάδος
κ. Γρηγορίου, κατεδικάσθη εἰς ὑπερορίαν ἐκ Βό-
λου ἡ τετράφωνος μουσικὴ, ἣν οἱ ἐπίτροποι

τοῦ αὐτοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Νικολάου
ἀπετόλμυσαν νὰ εἰσαγάγωσιν ἐν αὐτῷ. Κατὰ τὴν
ἐορτὴν τοῦ ἁγίου Νικολάου εἰσελθὼν ὁ σεβ. μη-
τροπολίτης εἰς τὸν ναὸν καὶ ἰδὼν ἐν αὐτῷ ψάλ-
λοντα τὸν διευθυντὴν τοῦ τετραφώνου μουσικοῦ
χοροῦ, διέταξε μὲν αὐτὸν νὰ σιωπήσῃ, ἐκάλεσε δὲ
τὸν γηραιὸν πρωτοψάλτην Βόλου κ. Γ. Βόλτον νὰ
διεξαγάγῃ τὸ ἔργον τοῦ ψάλτου. Τὸ περίεργον ὅτι
οἱ ἐπίτροποι διεμαρτυρήθησαν πρὸς τὸν δήμαρ-
χον, ὅστις ὡμολόγησε τὸ ἐπὶ τῆς διατάξεως τῶν
ἱερῶν ἀκολουθιῶν δικαίωμα τοῦ ἀρχιερέως, ἐπι-
τελέσαντος τὸ καθήκον αὐτοῦ καὶ δημοσίως οὕ-
τω πατάξαντος τὸν νεωτερισμὸν, ὃν λαϊκοὶ ἀναρ-
μόδιοι περὶ τοιαύτας οὐχὶ κοσμικὰς υποθέσεις
ἐτόλμυσαν νὰ εἰσαγάγωσιν. Οἱ λόγῳ τε καὶ ἔρ-
γῳ διατρανοῦντες τὴν ὑπὲρ τῶν πατρίων εὐλά-
βειαν καὶ τὰ ἀρχαῖα καὶ πατροπαράδοτα ἱερὰ
ἔθνη κρατύνοντες εἰσὶν ἄξιοι παντὸς ἐπαίνου.

**Πατριαρχ. Μουσείον Χριστιανικῶν ἀρ-
χαιοτήτων.** — Προσηνέχθη τῇ Α. Θ. Π. ὑπὸ τοῦ
ἐξοχ. ὑποστρατήγου Κωνσταντίνου Μακρίδου πασᾶ
ἕνα κκτατεθὴ εἰς τὸ Πατριαρχικὸν Μουσεῖον τοῦτο, μο-
λυβδόβουλλον Νικηφόρου Σεβαστοφόρου δουκὸς τῆς
μεγάλης Θεοουπόλεως Ἀντιοχείας, οὗ ὅμοιον ἐν ὑπάρ-
χει γνωστὸν μέχρι σήμερον. Τῷ φιλαρχαίῳ δωρητῇ,
τῷ καὶ πρότερον ὁμοίως ποιηταμένῳ δωρεάς, ἐξεφράσθη-
σαν αἱ πατριαρχικαὶ εὐχαί.

Πατριαρχικαὶ εὐχαί. Τελουμένης χθὲς ἐν τῷ
ναῷ τῆς Θεοτόκου ἐν Μουχλίῳ τῆς κηδείας τοῦ μα-
κρίτου Ἰωάννου Μελιάρᾶ, παρέστη διερμηνεύων
τοῖς πενθοῦσι τέκνοις καὶ συγγενέσι τὰς ὑπὲρ ἀναπαύ-
σεως τοῦ θανάτου πατριαρχικὰς εὐχὰς ὁ ἱερολογ.
τριτεύων κ. Ἀθηναγόρας. Τῆς κηδείας τοῦ Ἰωάννου
Μελιάρᾶ προΐσταντο οἱ σεβασμ. μητροπολίται Τρα-
πιζούντες, Σισανίου καὶ Βελλᾶς.

Φιλόπρωτος Ἀδελφότης Φαναρίου. —
Ἀγγέλλεται ὑπὸ τοῦ συμβουλίου τῆς ἀξιολογωτάτης
ἐκείνης Ἀδελφότητος ἡ πρὸς ὄφελος αὐτῆς ἐκδοσις
τοῦ ποιήματος τοῦ κ. Χρ. Μισσηλίδου «Πικραμένη
μύκη», ὅπερ ἡ «Ἑκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» θέλει
καταστήσει γνωστὸν τοῖς ἀναγνώσταις αὐτῆς, ὑπουρ-
γούσῃ τῷ φιλικῷ τῷ σωματοῦ τούτου σκοπῷ.

(Εὐχάρισται αὐτοκεφάλων Ἑκκλησιῶν ἔτι ἐν τῇ 87 σελίδι).

ΑΝΤΙΟΧΙΚΑ

Τοῦ σπουδαιοτάτου καὶ τὰ μέγιστα τὴν καθόλου ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἐνδιαφέροντος ζητήματος, τῆς ἐγκαθιδρύσεως ἐπὶ τοῦ Ἀντιοχικοῦ θρόνου νομίμου καὶ κανονικοῦ πρωθιεράρχου, ἐφελκύσαντος ἐν ταῖς ἐσχάταις ταύταις ἡμέραις τὴν μέριμναν τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὡς ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ ἀπὸ τοῦ Ἀπριλίου τοῦ 1899 ἐπὶ καταπατήσει τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ θεσμῶν τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καταλαμβάνοντος τὸν Πατριαρχικὸν Ἀντιοχικὸν θρόνον μητροπολίτου Λαοδικείας Μελετίου, οὐχὶ ἄσκοπον ἐθεωρήσαμεν τὴν ἀπὸ τῶν στήλων τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἀναδημοσίευσιν, πρὸς διαφώτισιν τῶν ἀγνοούντων ἢ ἀγνοίαν προσποιουμένων, τῶν ἐν τοῖς κώδιξι τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ σωζομένων ἐγγράφων τῶν διαπιστούμενων τὴν ὑπερόχον δράσιν ἦν δέποτε, μετὰ τὰ μέσα τῆς ΙΕ΄. ἐκατονταετηρίδος—ὄν τρόπον καὶ πολὺ πρότερον—μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων, ἀδιαφιλονεικῶς ἐξήσκει τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, προκειμένης ἐκλογῆς καὶ παύσεως Πατριαρχῶν ἢ καὶ Μητροπολιτῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἀντιοχείων.

Ἐκ τῶν ἐγγράφων τούτων, τὰ μέχρι τοῦ 1863 διήκοντα ἐραυρίζομεθα ἐκ τοῦ Δευτέρου Τόμου τῶν Πατριαρχικῶν ἐγγράφων τοῦ κατὰ τὸ 1904 ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὰ ἐν τοῖς κώδιξι τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ σωζόμενα ἐπίσημα ἐκκλησιαστικὰ ἐγγράφα τὰ ἀφορῶντα εἰς τὰς σχέσεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου πρὸς τὰς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων καὶ Κύπρου (1574—1863)» ὑφ' ἡμῶν δημοσιευθέντος παρεμβάλλοντος μὲν εἴ τι ἐκ παραδρομῆς παρελείφθη ἐπιτάσσοντες δὲ καὶ τὰ μεταγενέστερα τοιαῦτα.

Ἀρχιμ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ ΔΕΛΙΚΑΝΗΣ

Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου

Ἀναφορὰ τῶν Μητροπολιτῶν τοῦ

Ἀντιοχικοῦ θρόνου κατὰ τοῦ

Ἀντιοχείας Κυρίλλου.

(ἐπὶ Διονυσίου τοῦ Δ΄. (1672).

Ἰσον τοῦ πρωτοτύπου ἐκ τῆς Ἀραβίδος μετενεχθέν.

Παναγιώτατοι ἡμῶν αὐθένται καὶ δεσπότες Πατριάρχαι τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας, στῦλοι ἀκράδαντοι

καὶ θεμέλια τῆς Ὀρθοδόξου, διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων καὶ μεγαλοπρέπεια τοῦ γένους τῶν πιστῶν, οἱ φωστῆρες οἱ παμφαεῖς τῆς Οἰκουμένης, οἱ θεωροὶ τῶν λογικῶν προβάτων καὶ δώκται τῶν ὁρμητικῶν λύκων κατὰ τοῦ λογικοῦ ποιμνίου δι' οὗ Χριστὸς δέδωκε τὸ αἷμα αὐτοῦ ὑπὲρ ἡμῶν, τὸ φῶς τὸ μηδέποτε παυσάμενον ἀλλ' αἰεὶ φέγγον καὶ φωτίζον Ἀνατολὴν καὶ πᾶσαν Δύσιν, οἱ σκεπασταὶ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τοῦ νόμου τῶν χριστιανῶν ἐπιτηρηταί, μετὰ τὴν προσκύνησιν τῆς ἁγιωτάτης εἰκόνης τῆς πατριαρχείας ὑμῶν ἀσπάζομεθα τὰς χεῖρας ὑμῶν καὶ παναγίους πόδας καὶ πᾶσαν τὴν ἀγίαν καὶ ἱερὰν Σύνοδον τῶν πανιερωτάτων Μητροπολιτῶν καὶ ὑπερτίμων, τῶν θεοφιλεστάτων Ἀρχιεπισκόπων καὶ Ἐπισκόπων, ἐλλογιμωτάτων κληρικῶν καὶ ἀρχόντων τῆς Ἐκκλησίας, πανοσιωτάτων ἀρχιμανδριτῶν καὶ πρωτοσυγκέλλων, εὐλαβεστάτων ἱερέων καὶ ὁσιωτάτων διακόνων, εὐγενεστάτους ἀρχοντας τῆς πολιτείας καὶ τοὺς λοιποὺς χριστιανούς τοὺς ἐν Κωνσταντινουπόλει, μετὰ τὸν ἐν Χριστῷ ἀσπασμὸν δεόμεθα κυρίῳ τῷ Θεῷ νὰ σᾶς εὐοδώῃ εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν, νὰ σᾶς δίδῃ ὁμόνοιαν εἰς πάντα τὰ ἐπιχειρήματα τὰ πρὸς Ἱστασιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ γένους τῶν χριστιανῶν, διὰ πρεσβιῶν τῆς παναρχάντου δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ τοῦ ἁγίου ἐνδόξου πανευφήμου Ἀποστόλου καὶ πρωτοκορυφαίου Πέτρου ὡς πρώτου ἱερέως τῶν Ἀντιοχείων καὶ πάντων τῶν ἁγίων. Ἀμήν.

Ὁ παναγιώτατος ἡμῶν αὐθένται καὶ δεσπότης, οἱ θεραπευταί, οἱ ὑπερασπισταὶ τῆς καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ κατὰ τὸ Εὐαγγελικόν λόγιον, ἕως ἄν παρέλθῃ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ ἰώτα ἐν ἡμῖν κερὰ οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου, δὲν λανθάνῃ τῆς ὑμῶν παναγιώτητος ὁ θάνατος τοῦ ἀποθανόντος Ἀντιοχείας Μακαρίου ὅστις γέγονεν ἡμέρᾳ τετράδῃ εἰς τὰς δώδεκα τοῦ Ἰουνίου μηνὸς ἔτους ἀπὸ Ἀδὰμ ἐπτά χιλιάδας καὶ ἑκατὸν ὀγδοήκοντα(;) μετὰ καὶ τὸν αὐτοῦ θάνατον ἐσυνάχθη πᾶν τὸ πλῆθος τῶν χριστιανῶν καὶ εὐρήκεν εὐλογον νὰ φέρουν τὸν Χάμας ἡ Μητροπολίτην νὰ ἐπιτροπεύῃ εἰς τὸν πατριαρχικὸν Θρόνον, ἕως οὗ νὰ στείλωμεν ἄνθρωπον πρὸς τὴν ὑμῶν Παναγιώτητα, νὰ ἐκλέξετε αὐτοῦ ἄνθρωπον φοβούμενον τὸν Θεόν νὰ μᾶς τὸν ἐκάμετε Πατριάρχην εἰς τοῦ ὁποίου τὸν καιρὸν νὰ ἀναπαυθούμεν καὶ ἡμεῖς ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀντιοχείας νὰ εὕρῃ ἄνεσιν, διότι τὰ δεινὰ ὅπου ἐπήραμεν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἀποθανόντος Μακαρίου τοῦ Χαλεπλή καὶ ἀπὸ τοῦς υἱοὺς τῶν υἱόν του δὲν ἡμποροῦμεν μὲ τὴν γλῶσσαν νὰ τὸ διηγηθῶμεν τῆς ἡμῶν Παναγιώτητος ἐτιμάζομενοι ἡμεῖς νὰ στείλωμεν ἄνθρω-

МЕЧНИКОВА

καρδίᾳ τους, καὶ νὰ εὐχάλεται τὸ μεγάλο τοῦτο ὄνειδος ἀπὸ τὴν ὁμήγυριν τῶν ὀρθοδόξων διότι ἡ ἰδική σας ἡ σιωπὴ θέλει φέρει τοὺς ἐνθάδε Χριστιανοὺς εἰς μεγάλην ἀπώλειαν καὶ διὰ τὸν παντεπόπτην Θεὸν κάμεται Σύνοδον καὶ ἐρευνήσεται νὰ εὕρηται τὴν ἱατρείαν τῆς μεγαλοτάτης πληγῆς ἡ ὁποία ἐσυνέβηκεν εἰς ἡμᾶς κατὰ νόμους νὰ τὸν ἐβγάλετε ἀπὸ τὴν πατριαρχείαν μᾶζ' ἢ μὲ τὸν ἀδελφόν του τὸν σκανδαλοποιὸν διότι ἡμεῖς δὲν μᾶς ἔμεινε δύναμις ἀπὸ τὴν γενεάν τοῦ ἀποθανόντος Μακκαρίου, διότι δεσπότης ἡμῶν αὐτός ὁ ἀποθανὼν Μακάριος καὶ τὰ παῖδιά του καὶ τὰ ἐγγόνια του καὶ σχεδὸν πᾶσα τοῦ ἡ γενεᾶ ἐκατάφθειραν τὴν πολιτείαν καὶ ἐκκλησίαν μας· ἔτσι νὰ γινώσκεται ὡ οἰμέτεροι δεσπότης δὲν θέλετε ἀπλόση τὸ χέρι σας πρὸς βοήθειαν τῶν δαμασκηνῶν Χριστιανῶν νὰ τοὺς λιτρώσεται ἀπὸ αὐτὸν τὸν γυναικωιδῆ, θελουν γένει μέρος ἐκ τῶν χριστιανῶν φράγγοι, μέρος καὶ ἰδοὺ ὅπου τὰ μέλλοντα συμβαίνειν τὰ ἐδηλοποιήσαμεν τῆς παναγιώτητά σας καὶ τῶν λοιπῶν χριστιανῶν καὶ ἀθωώμεθα ἀπὸ τῆς μελλούσης γίνεσθαι ἀπωλείας εἰς τὸ ποιμνιον τοῦ Χριστοῦ ἐπειδὴ δὲν ἔχομεν οὐδεμίαν δύναμιν βοηθείας εἰς ταῦτα τὰ ὅρεια ἐκ τῆς δυναστείας τῶν κρατούντων· καὶ εἰ μὲν καὶ ἀμελήσῃται ἐν ἡμέρᾳ τῆς ἀνταποδόσεως τοῦ Χριστοῦ νὰ δίδεται ἀπολογία περὶ τοῦ ποιμνίου τῆς Ἀντιοχείας Ἐκκλησίας, ἔτι δὲ στέλλομεν μερικὰ γράμματα ρωμαϊκὰ καὶ ἀναγινώσκοντες τα θέληται καταλάβῃ μετὰ τὸ τέλος· ἀσπαζόμεθα τὰς ἀγίας σου χεῖρας καὶ πόδας. Ἐγράφη ἀπὸ μπερούτι Δυγούστῳ κη'. ἔτος ἀπὸ Ἀδάμ ἐπτά χιλιάδων ἐκκτὸν ὀγδοήκοντα ἔνα.

(Κιῶδιε Νομικῆς Συναγωγῆς 89).

Σημ. Ἀρχιεπ. Ἡ χρονολογία αὕτη 7181=1673 τυγχάνει προφανῶς λεανθασμένη ἅτε τῆς καθαιρέσεως τοῦ Κυρίλλου καὶ τῆς ἐκλογῆς διαδόχου του συντελεσθείσης τῷ 1672, διὸ καὶ δεόν νὰ διορθωθῇ εἰς 7180. Ἐν τῇ δημοσιεύσει βδὲ διατηρήθησαν, ὡς εἶχον, αἱ ἀνορθογραφίαι τοῦ πρωτοτύπου, παρὰ ληψθεῖσιν καὶ τινων λέξεων εὐνοήτων.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΟΥ Δ'.

Καθαίρεσις τοῦ ἀνηλίκου πατριάρχου Ἀντιοχείας Κυρίλλου τοῦ εἰσπληθύναντος μετὰ θάνατον τοῦ Μακαρίου (1672).

† Διονύσιος ἐλέψ Θεοῦ κτλ.

† Ἡ ἀκατάσχετος ὁρμὴ καὶ στασιώδης κκκία τοῦ κοινοῦ πολεμήτορος οὐδ' ἔλειπεν ἄνωθεν, δοχεῖα μὲν κατὰλληλα τῆς αὐτοῦ πανουργίας καὶ θανατηφόρου πικρίας ἐξευρίσκειν θηρεύουσα, καὶ δι' αὐτῶν ὀλεθρίου κατὰ καιροῦς συρφετοὺς ἐξεγείρειν, κοινῇ τε καὶ κατὰ

μέρος ταῖς ἀγίαις τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαις, ἐπὶ καταστροφῇ τινὶ δῆθεν τοῦ Ὀρθοδόξου πληρώματος· οἱ δὲ τῶν προστατούντων ἀκρέμονες καὶ πιστοὶ οἰκονόμοι τῆς χάριτος οὐκ ἡμέλησαν, ἀλλ' ὡς Θεοῦ, φημί, συνεργοί, τῆς τε ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης ἐκδικοί, πολλὰ καὶ πολλάκις ὑπεραγωνισθέντες, οὐκ ἄθεε, τῶν καταπονουμένων Ἐκκλησιῶν, καὶ πρόσφορον καὶ κατὰλληλον ταύταις τὴν θεραπείαν ἐπήνεγκαν, τὰ μὲν πεπυρωμένα βέλη τοῦ πονηροῦ κατασβέσαντες, τῶν δὲ πληγῶν τὸ πάθος ἐπιστημονικῶς ἀποτρίψαντες. Τὰ γὰρ αἰτία τῶν ἐν αὐταῖς ἀκαταστασιῶν τε καὶ στάσεων ἄρδην καταβαλόντες καὶ ἐκ μέσου ποιήσαντες, εἰς τὴν ἐξ ἀρχῆς εὐταξίαν ἀντικατέστησαν, τὰ τέως ἐκείθεν τὸ κακῶς διοικεῖσθαι τῆς Ἐκκλησίας ἀναλαβόντα μέλη, καὶ πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου μετοχετεύσαντες τὰ τοῖς πονηροῖς τοῦ πονηροῦ θελήμασι παρακύψαντα. Τοῦτο καὶ μόνον γὰρ ἔργον τοῖς εὐσεβεῖσι, προπορευόμενοι ἔχειν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν φόβον πάντων τῶν ἐπιτηδευμάτων αὐτοῦ, ὃ καὶ πρὸ πάντων δεῖ ποθεῖν παρὰ πάντων τῶν τῆς ἱερᾶς καταστάσεως φροντιστῶν τῇ ἀγίᾳ διενεργεῖται(σθαι) τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας· καὶ γὰρ εἰκὼν θεότευκτος αὕτη, ὡς ἀληθῶς, τῆς οὐρανίου καὶ ἔστι καὶ λέγεται Ἐκκλησίας, διὸ καὶ εὐχεσθαι προσετάχθημεν θεολέκτως, ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς τὸ θέλημα γίνεσθαι διηνεκῶς τοῦ ἐπουρανίου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος.

Ἐπειδὴ τοιγαροῦν καὶ ταῦν, ἐξ ἐπηρείας ἐπιβούλου καὶ μηχανῆς αὐτοῦ τοῦ ἀλάστορος, ταραχῆς ἐνεπλήσθη πολυθροῦβου καὶ στάσεως ἡ τῶν Ἀντιοχείων ἀγία τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία, καὶ ὡς ἀπὸ πληστήρος τινός καὶ κεραινοῦ πυρακτώδους καταρραγέτο, τὰ κατ' αὐτὴν ζοφερῶς καταστρέφεται· καὶ γὰρ, ἅμα τῷ μεταλλάξαι τὸν ἐνταῦθα βίον τὸν τῆς ἱερᾶς ἐκείνης καθέδρας Πατριάρχην κύρ Μακάριον, πρὸ τοῦ διασκευασθῆναι Συνοδικῶς ὑπὸ τῶν προκειμένων αὐτῆς Ἀρχιερέων καὶ κληρικῶν ὅσα καὶ ὁ τῆς εὐσεβείας καταρτίζει κανὼν, πρὸς ἀντικατάστασιν Πατριάρχου καὶ ἀξίου ποιμένος, ἐξ ἀνέστη τυραννικῶς ἔγγονος τις ἐκείνου καὶ υἱὸς λυμεῶνος, διὰ συμμορίας αἰσχίστου χαιρεκῶν ὀλίγων καὶ εὐαριθμῶν τινῶν, καὶ δόσει χρημάτων ἀδρότατης ποσότητος πρὸς τοὺς ἔξω κρατοῦντας, ἐξ ὧν ἐκλοποφόρησεν αὐτός τε πρῶτον καὶ ὕστερον ὁ αὐτῶν ἀδελφός αὐτοῦ καὶ συμπράκτωρ, ἐὼ λέγειν καὶ ὁ πατήρ οὐχ ἦττον καὶ ὁ πάππος, πολυτελῶν κτημάτων καὶ ἱερῶν ἀναθημάτων τῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας, βίᾳ καὶ δυναστείᾳ τὸν πατριαρχικὸν καθήρπασε Θρόνον, οὐκ ἐκλογῇ κληρικῶν, οὐκ ἐπισκόπων ψήφῳ, οὐκ ἀπαιτήσσει λαοῦ, καθάπερ οἱ τῆς Ἐκκλησίας εἰσηγοῦνται

θεῖοι θεσμοὶ καὶ ὅροι· ἀλλ' ἀργυρώνητον εἶναι τὴν θείαν προστασίαν, δίκην πολιτικοῦ τινὸς ἀξιώματος, ὑποτοπάζαν τὸ κάθαρμα, τοιοῦτοτρόπως τῆς Ἐκκλησίας εἰσέφρησεν ὁ κακὸς οἰωνὸς ἐκείνου τοῦ Μακκρίου Κύριλλος ὀνόματι, καὶ δεινῶς ταύτην λεηλατήσας, καὶ συναπεμπώλησας τὰ ἱερὰ ταύτης σκεύη καὶ βαρύτιμα κειμήλια πρὸς χρηματισμὸν τοῖς Ἑβραίοις, ὡς οἱ ἐκεῖθεν γοερῶς ἐκδοῶντες ἀναμαρτυροῦσι χριστιανοί, κατέστησεν ἄπορον καὶ ἀνάστατον.

Ὅποιος δὲ καὶ πηλίκος ἐστίν (ὅστις ἐρωτᾷ, μαθεῖν ἱμερόμενος,) ὁ περικεκαδωνημένος αὐτὸς καὶ περισσολπιζόμενος φατριάρχης; τὸ μὲν γηροπρεπὲς ἄγει τῆς ἡλικίας χρόνων πεντεκαίδεκα, τὴν δὲ σεμνοπρεπῆ πολιὰν περιφέρει ἀγένειον· καὶ γὰρ παιδάριόν ἐστιν ἔτι καὶ παιδαγωγὸς δεόμενον, μεράκιον πρόσηβον, καὶ μήπω τὸ τῆς παιδικῆς μεθελικιώσεως ἀμείψαν (βαθὰ τῆς θείας παραχωρήσεως!). Ἄλλ' οὐκ ἐν τοσούτῳ καὶ μόνῳ τὸ κακὸν περικλείεται, μηδ' ἔχει τίς πως ὑπονοῇσιν ὅτι τὸ νῦν τῆς νεότητος δῆθεν ἄτοπον, ἢ μεθυστέρον σεμνὴ πολιτεία ἐπιγεννησομένη περικλύψει, καὶ θεραπεύσει τὴν ἀταξίαν τὸ ὀφίγονον εὐτακτον· τῇ γὰρ ἀβελτηρίᾳ τῆς θεοστυγοῦς αὐτοῦ νεότητος, καὶ βίος διαβεβλημένος συνέζευκται, καὶ πολιτείας ἀσώτου δρακουργήματα, καὶ διεφθαρμένης ἔργα διαγωγῆς, ὅσα καὶ λέγειν αἰσχρὸν ἐστίν· ὅπερ κεφάλαιον ἐστὶ τοῦ κακοῦ καὶ νόσος θεραπέας ἀνεπίδεκτος. Ἀνθ' ὧν τὸ ἐκεῖσε Χριστῶνμον πλήρωμα, κατηφείας καὶ δεινῆς σκυθρωπότητος ἀναπύμπλαται, καὶ σύμπασχα ἡ πόλις ἐν ὀδύναις πέφυρται καὶ στυγρὸν περιφέρει τὸ πρόσωπον, ξενοπαθούτων ἀπάντων, καὶ τῆς σφῶν Ἐκκλησίας ὀλοφυρομένων τὴν δυστυχίαν· πῶς γὰρ οὐκ ἐμελλον; κατὰ κληρονομίαν αὐτοὺς αἰσθανομένους ὑπὸ μειρακίσκῳ ποιμένι καὶ ταῦτα διεσπεκλωμένῳ τελεῖν, καὶ μειρακιωδῶς δικιτᾶσθαι τὸν εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ, τὰς ἀναστατικὰς τοῦ Πνεύματος χάρισι, κατηρητισμένον λαὸν τοῦ Θεοῦ.

Διὸ τοῖς ὅλοις ἀμνηχνήσαντες, ὡς μὴ δυνάμενοι κατὰ τὸπον ἀνκτρυπὴν ἐμποιῆσαι τῆς τυραννίης αὐτοῦ, ἅτε πικνυχθῆναι στενούμενοι καὶ πολλὰς ταῖς... ἐνητένισαν δις καὶ τρίς καὶ πολλάκις, θύρας εὐαγγελικὰς ἀναικρούσαντες καὶ δι' ἀναφορῶν ἀναικγείλαντες πολυττήλων τὰ πολυώδυνα πάθη τῆς σφῶν αὐτῶν Ἐκκλησίας, καὶ τὰς ἀφορήτους αὐτῆς συμφορὰς, καὶ τὸν ψυχικὸν αὐτῆς κίνδυνον· καὶ γὰρ ἐξέκλιναν οἱ πολλοί, φασί, τῆς συντεθραμμένης αὐτοῖς ἐκκλησιαστικῆς εὐλαθείας, τὸ γελοιῶδες αὐτὸ καὶ δρακυτικὸν καθορῶντες τεράστιον, καὶ, πάτριον Ἐκκλησίαν

ἀποστρεφόμενοι, συνεκκλησιάζουσιν ἄλλοδοξοῖς, σχισματικοῖς καὶ αἰρετικοῖς τισί. Ταῦτα καὶ ἄλλα μυρί' ἅττα πᾶσαν ὑπερπαίοντα τραγωδίαν περιπαθῶς τε καὶ ὀδυνηρῶς γράφειν οὐ παύονται, δεξιὰν σωτηρίας αἰτούμενοι, καὶ τὴν σφῶν Ἐκκλησίαν ὅλαις χερσὶ καὶ δεήσεσι τῇ περὶ ἡμᾶς Οἰκουμένηκῃ Συνόδῳ κανονικοῖς προνομίοις προσάγοντες, τὴν τῶν περὶ αὐτὴν πλημμελῶς φερομένων διόρθωσιν, καὶ τὴν πρὸς ἐλευθερίαν τῶν δεινῶν συμπτωμάτων ταύτης οἰκονομίαν, ἢ εἰν αὐτοῖς μεθ' ὅσης παρακλήσεως ἐγγχειρίζουσιν. Ἀπερ' ἐνωτισθέντες, καθ' ὑπερβολὴν ἐξενίσθημεν, καὶ τοῖς δεινῶς πεπραγμένοις οὐ μικρὸν συνηγήσαμεν, καὶ τὴν ψυχὴν ἠνιάθη (μεν), Ἐκκλησίαν ἐπίσημον, μακρὰς ἀδοξίας περιστάσεσιν ἐμπεσοῦσαν καὶ κλυδωνιζομένην οἰκτερόντες, (καὶ γὰρ συγχαίρειν μετὰ χαίρωντων καὶ κλαίειν μετὰ κλαίωντων κατ' ἐντολὴν Ἀποστολικὴν ὀφείλομεν), τὸ τε πάθος οἰκτεῖν ὡς δέον ἡγούμενοι· καὶ γὰρ σύρρια (:) μία, σύμπνοια μία τοῦ Πνεύματος εἰς μίαν καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν τὰς κατὰ μέρος πρροικίας συνάπτει, καὶ ὅταν δοξάζῃται τὸ ἐν μέλος, κατὰ τὸ Ἀποστολικὸν θεῖον λόγιον, συγχαίρει πάντα τὰ μέλη ὁμοῦ καὶ τοῦ ἐνός αὐτοῦ πάσχοντος, καὶ τὰ λοιπὰ συμπάσχειν ἐπάναγκες), παριδεῖν ἀθεράπευτον οὐκ ἡνέσχομεν. Καντεῦθεν τὸν ἐνόντα τρόπον τῆς περὶ αὐτὴν βοήθειας καὶ ἀντιλήψεως ἀφειδῆσαι διέγνωμεν, οὐκ ἄλλως, εἰ μὴ διὰ τῆς καθάπαξ ἐκρηζώσεως τοῦ τῶν σκανδάλων αἰτίου καὶ κανονικῆς καθαιρέσεως τοῦ ἀκανονίστως τὸν ἀγιώτατον ἐκεῖνον Θρόνον, μεθ' ὅσης ἀκοσμίας, καταπατήσαντος, καὶ τὸ ἱερὸν ἔδαφος ἐκείνου καταμολύναντος ἀσελγοῦς τε καὶ ἀνοσίῳ παιδαρίου, καθὰ καὶ ἡμῶν ἐδεήθησαν, τὴν μέριμναν τῶν ἀγίων τοῦ Θεοῦ θεόθεν ἐμπιστευθέντων Ἐκκλησιῶν.

Διὸ, Συνοδικῶ σκέμμεντι προβληθείσης τῆς ὑποθέσεως, ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ τοῦ μακκρωτάτου Πατριάρχου τῶν Ἱεροσολύμων, τὸ γε νῦν ἔχον τὰς διατριβὰς ἐνταῦθα ποιουμένου, οὔτινος καὶ πληρεστέρως ἡμῖν περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς Ἐκκλησίας ἐκείνης πληροφορήσαντος, ὡς αὐτόπτου καὶ αὐτηκόου γεγονότος, πολλῶν τῶν ἐκείνης κατὰ πάροδον συμφορῶν καὶ τὰς ἀνακλύσεις τῶν χριστιανῶν καταπτέυσαντος, καὶ τὰ περὶ τοῦ ἀσελγοῦς αὐτοῦ παιδαρίου κατὰ μέρος ἀναγνωρίσαντος, πάντες ὁμοφώνως συνεξέβησαν ἀντιλαβεῖσθαι τῆς Ἐκκλησίας ἐκείνης, πρὸς τῆς εὐσεβείας αὐτῆς, καὶ μὴ κατολιγωρεῖν κινδυνεύουσιν, ἀλλὰ τῇ ἀποτόμῳ δυνάμει τοῦ Πνεύματος ἐκρηζώθησαν τὴν κακὴν φυτεὴν ταχέως ἢ ὁ Πατὴρ ὁ οὐράνιος οὐκ ἐφύτευσεν, ἀποσοβήθησαν πάντες μακρὸν τὸ κοινὸν αἶσχος τῆς Ἐκκλησίας, ἀποσκορα-

κισθῆναι τὸν νέον Ἰούδαν τῆς διακονίας τοῦ κλήρου, καὶ ἄλλον ἀντισταθῆναι Μωϋσῆν, τῷ Ἀποστολικῷ παραδείγματι, πρὸς ἀνθρώπων τοῦ δεινῶς πεπτωκότος Ἀποστολικοῦ αὐτοῦ Θρόνου, ἵνα μὴ τὸ κακὸν διαδόσιν γένηται τοῖς τροφίμοις ἐκείνης τῆς Ἐκκλησίας, (κεφαλῆς γὰρ πῶς κακῶς διακείμενης μετασχεῖν ἀνάγκη τῆς ἀσθενείας τοῦ σώματος), ἀλλὰ διὰ τῆς θύρας ἀληθινὴν εἰσέλθῃν ποιμένα, πρὸς σωτηρίους διεξάγειν μονὰς ἐπιστάμενον ἐκεῖνο τὸ χρυσοσφράγιστον ποίμνιον, καὶ τῷ κατ' αὐτὸν ὑποδείγματι σῶσαι πάντας δυνάμενον ὁ σεμνὸς γὰρ καὶ ἀνεπίληπτος τῶν προσεσπό(ω)των βίος, παιδεύμα γίνεται τοῖς ὑποτεταγμένοις, ὁ Χρυσορρήμων φησί. Τούτου χάριν, κατὰ τοὺς θείους καὶ ἱεροὺς κανόνας τὸν ἐπιβάτην αὐτὸν τοῦ Ἀποστολικοῦ καὶ Πατριαρχικοῦ Θρόνου τῆς Ἀντιοχείας μακρὰν ἀπεσκορακίσσαμεν κακοκὺρίλλον· φησί γὰρ ὁ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων τριακὸς τὸς κανὼν αἷτις ἐπίσκοπος, κοσμικοῖς ἀρχουσι χρησάμενος, δι' αὐτῶν ἐγκρατὴς ἐκκλησίας γίνεται, καθαιρέσθω καὶ ἀφορίζέσθω καὶ οἱ κοινωνοῦντες αὐτῷ πάντες», διπλὴν ἐπισείων τὴν τιμωρίαν διὰ τὴν τῆς κακίας ὑπερβολὴν καὶ τὴν τῶν ἀμαρτημάτων βαρύτητα, τὰ αὐτὰ φεγγομένου καὶ τοῦ τρίτου κανόνος τῆς ἁγίας καὶ Οἰκουμενικῆς ἐβδόμης Συνόδου· ἀλλὰ καὶ ὁ ἐνδέκατος κανὼν τῆς ἐν Νεοκαισαρείᾳ, καὶ ὁ δέκατος τέταρτος τῆς ἐν Τρούλλῳ, τοὺς παρ' ἡλικίαν ἱερωμένους καθαιρέσει καθυποβάλλουσι· γνώμη τε πάση κοινῇ, καὶ συναίνεσει τοῦ τε Μακκαριώτατου καὶ ἁγιωτάτου Πατριάρχου τῶν Ἱεροσολύμων κυρίου Δοσιθέου καὶ τῶν παρευρεθέντων ἱερωτάτων ἀρχιερέων καὶ ὑπερτίμων, τῶν ἐν ἁγίῳ Πνεύματι πάντων ἀγαπητῶν ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν τῆς ἡμῶν μετριότοτος, δι' ὁμοφροῦ καὶ ἐπιτραχηλίου, ἐπ' ἐκκλησίας, καθαιρέσει τελείᾳ καθυπεβάλλομεν αὐτὸν, καὶ τῆς ἀρχιερωσύνης ἀπεγυμνώσμεν, καὶ ἐστερημένον τῆς θείας χάριτος ἀπεφνήκαμεν, ξένον τε καὶ ἀλλότριον τοῦ Πατριαρχικοῦ ἐκείνου Θρόνου ἀποκατεστήσαμεν, καὶ τῆς Πατριαρχικῆς ἀξίως ἀμέτοχον, καὶ τοῦ Πατριαρχικοῦ ὀνόματος ἄμοιρον. Περὶ οὗ καὶ γράφοντες Συνοδικῶς ἀπεφηνάμεθα, ὅπως ἡμεῖς που τολμήσῃ συμφορέσαι αὐτῷ ἢ συλλειτουργῆσαι, ἢ εἰς Ἀρχιερέα ἢ Πατριάρχην δεχθῆναι, ἢ τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἀσπασθῆναι, ἢ εὐλογίαν, ἢ ἀγιασμὸν παρ' αὐτοῦ δεχθῆναι, ἀνιέρου τοῦ γένοντος καὶ μοναχοῦ Κυρίλλου καὶ ἰδιώτου, ἐν βάρει ἀργίας ἀσυγγνώστου καὶ ἀλύτου ἀφορισμοῦ καὶ αἰωνίου, τοῦ ἀπὸ Θεοῦ παντοκράτορος· Ἀδειαν δὲ παρέχομεν τῇ ἐνταῦθα ἱερᾷ τῶν Ἀρχιερέων συνλεύσει, κατὰ τὴν ἀξίωσιν καὶ ἀπαίτησιν τῆς ὑπερερουσίας ἐκείνῳ τῷ

Θρόνῳ Γερουσίας ἱερτικῆς τε καὶ ἀρχιερατικῆς καταστάσεως, ψήφους κανονικῶς προβαλέσθαι πρὸς ἐκλογὴν ἀξίου καὶ ἀρμοδίου προσώπου, τοῦ ἀναδεχθῆναι τὴν πατριαρχικὴν ἐκείνην προστασίαν, κανονικῇ δοκιμασίᾳ, καὶ ἀπαλλάξαι τὴν Ἐκκλησίαν ἐκείνην τῆς ἐπικειμένης αὐτῇ συμφορᾶς, ἵνα μὴ λόγον ἀμελείας ἀπαιτηθῶμεν ἐν ἡμέρᾳ ἐπισκοπῆς. Ὅθεν εἰς ἐνδειξιν κατεστρώθη καὶ τῷδε τῷ ἱερῷ Κώδικι τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας ἡ δικαία κατὰ κανόνας ἐκείνου καθαιρέσις.

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ α'χοδ'. ἐν μηνὶ Νοεμβρίῳ Ἰνδικτιῶνος ΙΑ'.

(Κώδις Νομικῆς Συναγωγῆς 90—91).

Ὑπόμνημα τοῦ πατριάρχου Ἀντιοχείας Νεοφύτου τοῦ ἀπὸ Ἐμέσσης (Χαμῆς), καθαιρεθέντος Κυρίλλου (1672).

(ἐπὶ Διονυσίου τοῦ Δ').

Κανονικὸν ἐπίταγμα κείμενον διατελεῖ καλῶς καὶ λίαν ἀναγκάως διατελεῖν, (ὅπερ ἐγνωσμένον ἐστὶ), τῇ ἱερᾷ καταστάσει τῆς Ἐκκλησίας, διὰ σπουδῆς αἰετῆς πλείστης παροτρύνον φροντίζειν τοὺς τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν Εὐαγγελικὴν διεξάγοντες πολιτείαν καὶ τῆς σωτηρίας ἐπιμελουμένους τῶν Ὁρθοδόξων, μὴ ἀμελεῖν Ἐκκλησίας τὸν ἴδιον προστάτην ἀποβαλούσης χρεῖν ἐπὶ πολὺ ποτὲ τῆς ἀρχιερατικῆς προστασίας, ὅπως μὴ, πλημμελῶς τῶν κατ' αὐτὴν φερόμενων, ψυχικὸς τις ἐπιγένηται κίνδυνος τοῖς ὑποτελοῦσιν αὐτῇ, ἀλλ' ἀνυπερθέτοις ἐπιμελείαις ἀντικαθιστᾶν ὅσον τάχος τὸν ταύτης δηλονότι θεοφιλῶς προστατεύοντα, ἐπὶ διεξαγωγῇ σωτηρίῳ τοῦ Χριστιανύμου πληρώματος.

Ἐπειδὴ τοιγαροῦν καὶ ταῦν γνησίας ἀμοιρεῖ προστασίας ὁ ἁγιώτατος Πατριαρχικὸς Ἀποστολικὸς Θρόνος τῆς Θεουπόλεως μεγάλης Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολῆς, ἅτε κανονικῇ καθαιρέσει δικαίᾳ καὶ εὐλόγῳ Συνοδικῶς καθυπεβλήθη καὶ τοῦ Θρόνου ἐκείνου ἀπερραπίσθη μακρὰν ὁ κατὰ παρχώρησιν Θεοῦ ληστρικῶς καὶ ἐπιβατικῶς τῆς προστασίας αὐτοῦ δρασάμενος κακοκὺρίλλος, μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ πάππου αὐτοῦ Μακαρίου, χωρὶς Ἀρχιερατικῆς συμψηφίσεως, χωρὶς τῆς τῶν κληρικῶν καὶ τοῦ ἱερατείου ἐκλογῆς, ὡς νενομισται, καὶ ἐξώσθη τῆς Πατριαρχικῆς αὐτοῦ καθέδρας ὁ ἀνάξιος, διὰ τὰ πολλὰ καὶ μέγαρα ἐγκλήματα ὅσα πρόσθεν αὐτῷ κατὰ τὴν φαινομένην ὁπισθεν κατὰ πλάτος κανονικὴν αὐτοῦ καθίρεσιν, καὶ δέεται τῆς ἀναγκάως προστασίας καὶ Πατριαρχικῆς, φημί, ποιμν-

τορίας, ἢ κατὰ τὸ κλίμα ἐκεῖνο Χριστῶνυμος καὶ ἀποστολικὴ ἔπαυλις, οὐ δέον ἐκρίθη Συνοδικῶς τὸν καιρὸν ἀναβάλλεσθαι καὶ τὸ ἀναγκάσιον ἡγήσασθαι πάρεργον. Ἀνθ' ὧν, πάντες ἡμεῖς οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐνδημοῦντες Ἀρχιερεῖς, προτροπῇ τοῦ παναγιωτάτου καὶ λογιωτάτου ἡμῶν ἀνθέντου καὶ δεσπότη τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κυρίου Διονυσίου, συνελθόντες ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ ναῷ τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μεγλομάχτου Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, καὶ ψήφους κανονικῶς προβαλόντες περὶ τοῦ ἁγιωτάτου Πατριαρχικοῦ ἐκεῖνου Θρόνου, πρὸς εὐρεσιν ἁγίου καὶ ἁρμοδίου προσώπου, τὸ ἀξιόλογον καὶ ἀξιόθρονον περιφέροντος, εἰς τὸ ἀναδεχθῆναι τὴν Πατριαρχικὴν ἐκείνην προστασίαν καὶ τοῦ δεινοῦ κινδύνου διασώσασθαι δυνάμενον τὴν ἁγιωτάτην ἐκείνην Ἐκκλησίαν, πρῶτον μὲν ἐθέμεθα τὸν πανιερώτατον καὶ λογιώτατον Μητροπολίτην Χαμᾶς κύρ Νεόφυτον, δεύτερον δὲ τὸν μητροπολίτην Καισαρείας Καππαδοκίας κύρ Γρηγόριον, καὶ τρίτον τὸν Μητροπολίτην Χριστιανουπόλεως κύρ Εὐγένιον.

Ὅθεν εἰς ἐνδειξιν κατεστρώθη καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐν τῷδε τῷ ἱερῷ Κώδικι τῆς Μ. Ἐκκλησίας.

αρχοβ'. Νοεμβρίῳ Ἰνδικτικῶνος ι'.

(Κώδιξ Νομικῆς Συναγωγῆς 89.)

ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ ΤΟΥ Β'.

παραίνετικὴ τοῖς Χριστιανοῖς Ἀντιοχείας κατὰ τῶν Λατινικῶν κακοδοξίῶν ἃς ὑπάδαντο καὶ κινοῦνται κατὰ τοῦ Ἀντιοχείας Ἀθανασίου ἐπὶ ποινῇ ἀφορισμοῦ, καθαιρουμένων ἅμα τοῦ ψευδοπατριάρχου κακοΓαβριήλ καὶ τῶν ὁμοφρόνων αὐτοῦ Χαλεπίου κακοΣεραφείμ καὶ Βερουτίου κακοΝεοφύτου.

ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ κτλ.

Τοῦ χριστιανοῦ ἐπαγγέλματος, τὸ πρῶτον καὶ μέγιστον καὶ ἐξάριτον ἔργον καὶ γνώρισμα εἶναι ἡ κατὰ ἡμᾶς καὶ ἀμώμητος πίστις καὶ εὐσέβεια εἰς Θεόν, τὴν ὁποῖαν, (ὡς) ἔνα θησαυρὸν ἄσυχον καὶ κόσμον τῆς ψυχῆς ἀναφίρετον, ἀναγκάσιως πρέπει νὰ φυλάττωσιν ὅλοι οἱ εὐσεβεῖς ὅπου ἐπαγγέλλονται νὰ ἔχωσιν ἀληθῆ καὶ τέλειον χριστιανισμόν, καὶ νὰ μὴ προδίδωσι πώποτε οὐδὲ τὸ φαινόμενον μικρότερον αὐτοῖς, ἀλλὰ νὰ ἀντέχωνται ἐξ ὁλοκλήρου ὅλα τὰ τῆς εὐσεβείας καὶ πίστεως σῶα καὶ ἀνόθευτα καὶ ἀπαρχαράκτα εἰς τὸ παντελές, καθὼς ἐνομοθετήθησαν καὶ διετάχθησαν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἀρχιδιδασκάλου Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἁγίων αὐτοῦ μαθητῶν καὶ Ἀποστόλων καὶ λοιπῶν ἱερῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, καὶ αὐτὰ νὰ φρονῶσι τῇ καρδίᾳ καὶ νὰ ὁμολογῶσι τῷ

στόματι, ὑποτασσόμενοι εὐπειθῶς τῇ κοινῇ μητρὶ ἀγίᾳ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ ἐν αὐτῇ προϊστάμενῳ πνευματικῷ αὐτῶν ποιμένι, τῷ λόγον κεφαλῆς ἔχοντι, ὡς ἀν μέλη ὑγιαίνοντα καὶ εὐσεβῆ τοῦ ἐνὸς τῆς Ἐκκλησίας σώματος. Ἐξεναντίας δὲ, ἐκεῖνοι ὅπου ἀποσκιρτήσωσιν ἀπὸ τῆς εὐσεβείας, καὶ ἀφίσωσι μὲν τὰ πάτρια καὶ ὀρθὰ καὶ παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ πίστεως ἡμῶν δόγματα, περιπέσωσι δὲ καὶ ἐξολισθήσωσιν εἰς νεωτερισμούς καὶ ἀλλοκότους ὑπολήψεις καὶ ἔθνη ἐτερόδοξα, καὶ παραχαράξωσι καὶ νοθεύωσι τὴν τῆς εὐσεβείας ἀλήθειαν, οἱ τοιοῦτοι πλέον οὔτε εἶναι οὔτε ὀνομάζονται τῇ ἀληθείᾳ χριστιανοί, ἀλλ' ὡς ἐτερόδοξοι νεωτερισταί, ἐκκόπτονται καὶ χωρίζονται τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ χριστιανικῆς ὁλομελείας, καὶ τῆς ἱερᾶς μάνδρας ἐκβάλλονται ὡς πρόβατα ψωριῶντα καὶ μέλη σεσηπότα, καὶ ταῖς ἐσχάταις καὶ μεγίσταις τῆς Ἐκκλησίας παιδείαις καθυποβάλλονται, καὶ τῆς τοῦ Θεοῦ χάριτος καὶ φωτός καὶ λαμπρότητος παντελῶς μακρυνόμενοι μετὰ τοῦ διαβόλου τῇ αἰωνίῳ κολάσει καὶ εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον καταδικάζονται.

Ἐπειδὴ τοιγαροῦν καὶ ταῦν ἠκούσαμεν καὶ ἐμάθομεν, ὅτι τινές, καὶ σχεδὸν οἱ περισσότεροι, τῶν ἐν τῷ ἁγιωτάτῳ Πατριαρχικῷ καὶ Ἀποστολικῷ τούτῳ Θρόνῳ τῆς Ἀντιοχείας καὶ ταῖς ὑποκειμέναις αὐτῷ μητροπόλεσι καὶ ἐπαρχίαις εὐρισκομένων Χριστιανῶν, ὑπὸ τοῦ φθονεροῦ καὶ χαιρεκλέκτου διαβόλου ὑποσκελισθέντες, περιέπεσον εἰς χαλεπωτάτην ἁρρωσίαν ψυχῆς, καὶ ἀφίσαντες τὰ εὐσεβῆ καὶ πάτρια δόγματα καὶ τὰς παραδόσεις τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰ ὁποῖα καὶ ἐγεννήθησαν καὶ ἐτρέφθησαν, ἐξέκλιναν εἰς κρημνούς καὶ βάραθρα ψυχικῆς ἀπωλείας, καὶ οἰκτεῖα ποιησάμενοι τὰ ἐτερόφρονα καὶ λατινικὰ νεωτερίσματα τοῦ ἀποθνήσκοντος λατινόφρονος κκκοΤύρου καὶ τῶν λοιπῶν ὁμογνωμόνων δυσσεβῶν, ἀρχίσαν νὰ καινοτομῶσι καὶ νὰ ἀνατρέπωσι τοὺς ὅρους καὶ κανόνες καὶ τὰς κοινὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας, καὶ πρῶτον μὲν δὲν φυλάττουσι τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως τὰς νηστείας τῆς τεσσαρακονθημέρου, τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ τῶν ἁγίων Πάντων, κατὰ τὴν ἀρχαίαν κοινὴν παράδοσιν ὅπου παρέλαβεν ἄνωθεν ἡ Ἐκκλησία, μὴ φυλάττοντες μήτε τὴν νηστείαν τῆς ἰχθυοφαγίας, κατὰ τὴν μεγάλην τεσσαρακοστήν καὶ τὰς λοιπὰς τετράδας καὶ παρασκευὰς τοῦ ὅλου ἐνιαυτοῦ, ἐκείνας δηλ. ὅπου φυλάττονται κοινῶς ἀπὸ ὅλους τοὺς Ὀρθοδόξους, μήτε τὸν ἀριθμὸν τῶν τεσσαράκοντα ἡμερῶν τῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Γεννήσεως, καθὼς καὶ τῆς ὑπεραγίας ἡμῶν Θεοτόκου καὶ τῶν ἁγίων

Ἀποστόλων, ἀπεναντίας φερόμενοι τῇ ἀρχαίᾳ παραδόσει τῆς Ἐκκλησίας, ἔτι δὲ τολμῶσι νὰ κάμνουν τετραγαμίας καὶ ἄλλα συνοικέσια ἀπηγορευμένα καὶ κωλυόμενα ὑπὸ τῶν ἱερῶν νόμων, καὶ ἄλλας δὲ πρὸς δόσεις καὶ ἔθνη νόμιμα τῆς Ἐκκλησίας ἀθετοῦσι καὶ παραβλέπουσι, νεωτερίζοντες κατὰ πάντα καὶ καινοτομοῦντες καὶ τῶν πατρικῶν καὶ εὐσεβῶν παραδόσεων ἐξιστάμενοι· ἔτι δὲ καὶ εἰς τὴν προλαβόντως ἐκδοθεῖσαν καὶ σταλθεῖσαν ὑφ' ἡμῶν Συνοδικῶς περὶ τῶν εὐσεβῶν τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως δογμάτων καὶ ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων διδασκαλίαν ἐγγράφον, καὶ νοθεύσαν χριστιανικὴν, οὐδεμίαν εὐπείθειαν καὶ ὑπακοήν ἔδειξαν, οὔτε εἰς τὴν εὐθείαν ὁδὸν τῆς εὐσεβείας ἀπὸ τῆς προτέρας πλάνης ἐπιστρέψαι καὶ ἀκολουθῆσαι ἠθέλησαν, ἀλλ' ὥσπερ ἀπωλωτότα πρόβατα εἰς τὸ σκότος τῆς ἀπάτης καὶ πλάνης πλανῶνται καὶ περιστρέφονται, ἀκολουθοῦντες καὶ ἀποδεχόμενοι τὰ μισρὰ νεωτερίσματα τοῦ εἰρημένου ποτέ κακοτύρου, ἐξ αἰτίας τοῦ ὁποίου, κατμεριθέντες καὶ διαμεριθέντες εἰς κακοπλόκους κακοφροσύνας καὶ κακοδόξους ἐννοίας, ἐπροξένησαν ἀναμεταξύ αὐτῶν διχονοίας, μάχας τε ἀλλεπαλλήλους καὶ καταδρομὰς καὶ ζημίας. Εἰς τόσον ὅτι ἐτραχηλιάσαντες τελευταῖον καὶ ἀπειθῶς γερόμενοι ἐπανεστήσαν καὶ κατὰ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν, τοῦ Μακαριωτάτου δηλονότι Πατριάρχου Ἀντιοχείας καὶ συναδελφοῦ ἡμῶν κυρίου Ἀθανασίου, καὶ ὅχι μόνον ταῖς πατρικαῖς αὐτοῦ νοθεσίαις καὶ ἐπιτιμήσεσι δὲν ὑπακούουσιν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν πεπληνημένην γνώμην τους ἄλλον Πατριάρχην γυρεύουσι νὰ συστήσωσι, διὰ νὰ ἡμπορώσι νὰ κάμνωσι τὰ πονηρὰ καὶ κακὰ τους θελήματα, καὶ προσκαλοῦσι τὴν αὐτοῦ Μακαριότητα νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Δαμασκὸν διὰ νὰ τοῦ ἐπιφορτίσουν τὸ χρέος τῶν ἄσπρων ὅπου διὰ πάθη ἰδικὰ τους καὶ πείσματα ἔκαμε, τὰ ὅποια τώρα ἀδίκως ζητοῦσιν ἀπὸ τὴν αὐτοῦ Μακαριότητα μὲ μέσον κακοποιῶν τινων καὶ δολιοτρόπων ἀνθρώπων, καὶ τὸν κατατρέχουσι μετὰ πολλῆς ἀθεοφοβίας. Πρὸς δὲ τούτοις ἐτόλμησαν νὰ χειροτονήσουν ἀρχιερεῖς τὸν ἀνέρον καὶ πρᾶνον κακοΓαβριήλ, Ἰμπνιφινᾶν λεγόμενον, τὸν ὁποῖον ὁμοῦ μετὰ τοῦ Χαλεπίου κακοΣερμφεῖμ, ἀνεψιοῦ τοῦ θανόντος κακοτύρου καὶ τοῦ Βερουτίου κακοΝεοφύτου τοὺς ἔχομεν καθηρημένους τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἀξιώματος καὶ ἀποβεβλημένους τῆς τῶν χριστιανῶν ὁμηγύρεως, ὡς λατινόφρονες καὶ ἑτεροδόξους.

Τὰ ὅποια αὐτὰ ἀτοπώτατα καὶ δυσσεβεῖς γέροντα ἔργα ἀνκαθόντες καὶ βεβαιωθέντες καλῶς, ὅχι μόνον ἐλυπήθημεν μεγάλως εἰς τὴν τῶσάυτην ψυχικὴν

ἀπώλειαν τῶν τοσούτων χριστιανῶν, ἀλλὰ καὶ διακαίως ἀγανακτήσαντες καὶ μὴ ὑποφέροντες νὰ παραβλέψωμεν ἀδιόρθωτον τὸ τοσούτον κοινὸν κακὸν τοῦ χριστιανικοῦ γένους, γράφοντες διὰ τοῦ παρόντος, γνώμη κοινῇ συνοδικῇ τοῦ Μακαριωτάτου καὶ ἀγιωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων τοῦ ἐν ἀγίῳ Πνεύματι ἀγαπητοῦ καὶ περιποθήτου ἀδελφοῦ καὶ συλλειτουργοῦ ἡμῶν καὶ τῶν περὶ ἡμᾶς ἱερωτάτων συναδελφῶν ἡμῶν ἀρχιερέων καὶ ὑπερτίμων, ἀποφαινόμεθα πατρικῶς τε καὶ πνευματικῶς νοθετοῦμεν καὶ συμβουλευόμεν καὶ ὅλους ἡμᾶς τοὺς αὐτόθι ἐν τῇ πατριαρχικῇ Θρόνῳ Ἀντιοχείας καὶ ταῖς ὑποκειμέναις αὐτῷ ἐπαρχίαις καὶ μητροπόλεσιν εὐρισκομένους Χριστιανούς, ἱερωμένους καὶ λαϊκοὺς, νέους καὶ γέροντας, μικροὺς καὶ μεγάλους ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας, ὅπως ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἔξης νὰ ἀφίστετε καὶ νὰ ἀποβάλλετε πᾶσαν λατινικὴν καινοτομίαν καὶ ἑτεροδόξα δόγματα καὶ ἥθη καὶ νεωτερισμούς περὶ τὸ ἀμώμητον σέβας τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως, καὶ νὰ φυλάττετε ἀπαρχάρακτα καὶ ἀνόθευτα τὰ πάτρια καὶ ἀρχαῖα ἔθνη καὶ νόμιμα τῆς κοινῆς μητρὸς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, τόσον εἰς ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως δόγματα, ὅσον καὶ εἰς τὰς κοινὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας ἐγγράφους τε καὶ ἀγράφους. Καὶ λοιπὸν, τὰς μὲν νηστείας τοῦ τεσσαρακονταήμερου, ἥτοι τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως, καὶ τῆς κυρίας ἡμῶν Θεοτόκου, ἥτοι τὸ δεκάπενταήμερον νὰ νηστεύετε, ἔτι δὲ καὶ τὴν νηστείαν τῶν ἀγίων Ἀποστόλων, καὶ νὰ φυλάττετε σώας καὶ ἀνελλιπεῖς καθὼς ἄνωθεν ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία παρέλαβε νὰ φυλάττῃ, καὶ νὰ μὴ τὰς ἀνατρέπετε μὲ μόνην τὴν ἐπταήμερον νηστείαν· ἔτι δὲ νὰ ἀπέχετε ἀπὸ τὴν παράλογον τετραγαμίαν καὶ ὅσα ἄλλα συνοικέσια εἶναι κεκωλυμένα ὑπὸ τῶν ἱερῶν νόμων τῆς Ἐκκλησίας. Πρὸ δὲ πάντων, νὰ ὑποτάσσεσθε μετὰ πάσης εὐγνωμοσύνης τῷ Μακαριωτάτῳ καὶ ἀγιωτάτῳ Πατριάρχῃ Ἀντιοχείας καὶ συναδελφῷ ἡμῶν κυρίῳ Ἀθανασίῳ, ὡς πνευματικῷ ποιμένι καὶ δεσπότη καὶ κεφαλῇ ὑμῶν πάντων, καὶ νὰ ἀποδέχεσθε μετ' εὐπειθείας καὶ ἀγάπης τὰς πατρικὰς αὐτοῦ νοθεσίας καὶ πραινέσεις καὶ διδασκαλίας, προσέχοντες καλῶς νὰ μὴ ἀντιφέρεσθε οἰωδήτῃ τῷ τρόπῳ τῇ αὐτοῦ Μακαριότητι, οὔτε νὰ τὸν κατατρέχετε καὶ νὰ τὸν ἐνοχλήτε, ἢ διὰ τὸ πρειρημένον ἀδικον χρέος, ὅπου τινὲς ὑπὸ πεισμονῆς ἰδίας καὶ πάθους ἐπροξένησαν εἰς τὴν Δαμασκὸν, καὶ πάσχουσι τώρα νὰ τὸ ἐπιφορτίσουν τῇ αὐτοῦ Μακαριότητι, ἀλλὰ ἐκεῖνοι ὅπου ἐπροξένησαν τὸ χρέος τοῦτο καὶ ἄς τὸ ἀπολογηθῶσι, καθὼς ἀπαιτεῖ τὸ δίκαιον· μήτε ἄλλην τινὰ καταδρομὴν νὰ μὴ τολμήσῃ-

τε κατὰ τῆς αὐτοῦ μακκαριότητος. Ἐτι δὲ τοὺς προειρημένους καθηρημένους, τὸν Χαλεπίου, καὶ τὸν κακο-Σερκαφεῖμ ἀνεψιὸν τοῦ ποτὲ Τύρου, καὶ τὸν Βερουτίου κακοΝεόφυτον, ὡς ἀνιέρους καὶ ἀποβεβλημένους ἀπὸ τῆς ἀρχιερωσύνης καὶ τῆς χριστιανικῆς τάξεως καὶ ὅσοι ἄλλοι εἶναι ὁμόφρονες καὶ ὁμογνώμονες μετ' αὐτοὺς, ἐπειδὴ κοινῶς ἡ Ἀνατολικὴ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία καὶ ἡμεῖς ὅλοι τοὺς ἔχομεν καθηρημένους, νὰ τοὺς ἀποστρέψετε καὶ ὑμεῖς ὅλοι κοινῶς καὶ ἐξίσου καὶ ὅχι μόνον ὡς Ἀρχιερεῖς ἀλλ' οὐδ' ὡς Χριστιανούς νὰ τοὺς λογιζέτε. Καὶ οὕτω μὲν ποιοῦντες εἰσθε ἀληθῶς Χριστιανοί, καὶ ἔχετε τὴν παρ' ἡμῶν εὐχὴν εὐλογίαν, καὶ ἀξιούσθε καὶ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν· εἰ δὲ παρκαοῦσθε πάλιν καὶ εὐρίσκεσθε εἰς τῆς λατινικῆς κκοδοξίας τὴν πλάνην, καὶ ἀθετήητε κανένα ἀπὸ τὰ προειρημένα, εἴτε εἰς τὰς νηστείας, εἴτε εἰς τὰ δόγματα καὶ παρχδόσεις καὶ ἔθη τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἢ τῷ Μακκαριωτάτῳ Πατριάρχῃ ὑμῶν ἀπείθειαν καὶ καταδρομὴν ἡντιναοῦν δείξετε, ἢ τοὺς καθηρημένους Ἀρχιερεῖς ὡς λατινοφρόνους καὶ νεωτεριστὰς περιποιηθῆτε καὶ βοηθήσητε οἰωδῆτινι τρόπῳ καὶ συγκοινωνήσετε εἰς τοὺς νεωτερισμούς αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀρχαῖα βιβλία ὅπου φέρονται τυπωμένα ἐπ' ὀνόματι τοῦ ποτὲ κακο-Τύρου καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα ἐναντία τῇ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ ὅστις τὰ ἀνγκινώσκει, ἢ τὰ φρονεῖ καὶ τὰ πιστεύει, ἢ ὅπου τὰ εὕρισκε δὲν ἤθελε τὰ καύσει, ἔτι δὲ καὶ εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἡμῶν σύγγραμμα ὅπου προλαβόντως Συνοδικῇ ἀποφάσει ἐστείλαμεν εἰς τὰ αὐτόθι καὶ φανερώνει τὰς διαφορὰς ὅπου ἔχει ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία μετ' ἡντιλήν καὶ ἀποβάλλει καὶ ἀνατρέπει τὰς τῶν Λατίνων καινοτομίας καὶ κκοδοξίας ὅστις εὐσεβὴς χριστιανὸς δὲν τὰ πιστεύει καὶ δὲν τὰ ἀποδέχεται μετὰ πάσης εὐγνωμοσύνης καὶ προθυμίας, ἀλλὰ τὰ ἀποβάλλει καὶ τὰ καταφρονεῖ, ὅλοι οἱ τοιοῦτοι ὅσοι καὶ ὅποιοι ἤθελον εἶσθαι ὅπου φανοῦν ἐναντίοι εἰς τὴν παροῦσαν Ἐκκλησιαστικὴν Συνοδικὴν καὶ Πατριαρχικὴν ἡμῶν νοθεσίαν, ἔστωσαν ἀφωρισμένοι κτλ. . . . Καὶ εἰ μὲν σωφρονισθῶσιν οἱ τοιοῦτοι μετ' ἡντιλήν παροῦσαν ἐκκλησιαστικὴν παιδείαν καὶ νοθεσίαν καὶ κάμωσι τελείαν ἀποχὴν τῶν προειρημένων ἀτοπημάτων λόγος οὐδεὶς· εἰ δὲ καὶ μετὰ τοῦτο ἐπιμένωσι καὶ πάλιν εἰς τὴν κακίαν τους, ὥς εἰξεύρουσι κκλῶς ὅτι θέλομεν μεταχειρισθῆ κατ' αὐτῶν τὴν ἐξωτερικὴν παιδείαν, ἡθέλομεν δώσει διὰ μερικὸς τοιοῦτους ἄρ' εἰς τὴν κραταιὰν βασιλείαν, πῶς εἶναι ἐτερόδοξοι καὶ ἀπειθεῖς ἐν τῇ ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ θέλει παιδευθοῦσι σφοδρώτερον, καὶ ἰδοὺ ὅπως

τοὺς τὸ προλέγομεν διὰ νὰ εἴμεθα πλέον ἀνάτιτοι, εἰς ὅτι κακὸν ἤθελον ἀκολουθήσει κατ' αὐτῶν. (1700).

(Κώδιξ Κριτίου (154.)

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

Ο ΙΩΣΗΦ ΟΒΕΡΜΠΕΚ ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΡΙ ἘΝΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΕΡΓΩΝ ΑΥΤΟΥ

Περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος Ὀκτωβρίου ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν πλήρης ἡμερῶν ἐν Λονδίῳ ὁ διάσημος διὰ τε τὴν εὐρυμάθειαν αὐτοῦ καὶ τὴν σπουδαίαν συμμετοχὴν αὐτοῦ ἐν τῷ ἔργῳ τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, διδάκτωρ τῆς θεολογίας καὶ φιλόσοφος Ἰωσήφ Χ. Ὁβερμπεκ. Διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Ὁβερμπεκ, ἐπερχομένου μετὰ τὸν τοῦ Δέλιγγερ, Ράικενς καὶ ἄλλων προμάχων τοῦ Παλαιοκαθολισμοῦ, ἐκλείπει μία ἐτι ἐξέχουσα προσωπικότης, διακριθεῖσα ἐν τῇ Δύσει διὰ τὸν εἰλικρινῆ σεβασμὸν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν αὐτῆς πρὸς τὴν ὁρθόδοξον ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν. Φιλόλογος καὶ γλωσσολόγος ἐκ τῶν κρατίστων (ἦν φίλος στενὸς τοῦ διασήμου γλωσσολόγου καὶ πατρὸς τῆς γλωσσολογικῆς ἐπιστήμης Μάξ Μύλλερ, ὠμίλει 14 γλώσσας καὶ ἠδύνατο ν' ἀναγινώσκει μελέτας καὶ χειρόγραφα εἰς 28 γλώσσας, θεωρούμενος εἰς τῶν ὀλίγων κατόχων τῆς σανσκριτικῆς καὶ τῆς συροχαλδαϊκῆς), θεολόγος καὶ φιλόσοφος βαθύς καὶ πρωτότυπος ἐν ταῖς μελέταις καὶ ταῖς σκέψεσιν αὐτοῦ, ὁ Ὁβερμπεκ διεκρίνετο πρὸ πάντων διὰ τὸ στερεὸν καὶ ἀκλόνητον τῶν θρησκευτικῶν αὐτοῦ πεποιθήσεων καὶ τὸν ζῆλον αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν. Περὶ τοιοῦτου ἀνδρὸς, φίλου γνησίου τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἐν τοῖς κόλποις τῆς ὁποίας καὶ ἀπέθανε, γνωστοῦ ἄλλως τε γενομένου καὶ εἰς τὸ καθ' ἡμᾶς δημόσιον, ἅτε δὴ ἐπισκεψαμένου αὐτοπροσώπως ἄλλοτε τὴν ἡμετέραν πόλιν καὶ φιλοξενθέντος ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ἐφ' ἱκανὸν ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἴκουμ. Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ'· κατὰ τὴν πρώτην Αὐτῆς πατριαρχίαν, ἀναγκαῖον κρίνομεν νὰ σημειώσωμεν ὀλίγα τινὰ, χάριν τῶν ἀναγνώστων τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας», ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰ γραφέντα περὶ αὐτοῦ ὑπὸ ἀλλογλώσσων ἐφημερίδων.

Ὁ Ἰωσήφ Ὁδερμπεκ ἐγεννήθη κατὰ τὸ 1821 ἐν τῇ παραρρηνείῳ πολίχνῃ τῆς Πρωσίας Cleves ἐκ γονέων καθολικῶν καὶ ἐβαπτίσθη κατὰ τὸ καθολικὸν δόγμα. Τὰ ἀνώτερα μαθήματα διήκουνσεν ἐν τοῖς Πανεπιστημίοις Βερολίνου καὶ Γάλλης καὶ ἐν τῇ βασιλικῇ Ἀκαδημίᾳ Μύνστερ, ἐν Βετσφάλιᾳ, ἀνακηρυχθεὶς διδάκτωρ τῆς φιλοσοφίας τῷ 1848 καὶ τῆς θεολογίας τῷ 1850. Μετὰ τὸ πέρας δὲ διетуῖς ἐπιστημονικῆς ἀποστολῆς ἀπὸ μέρους τῆς πρωσσικῆς Κυβερνήσεως εἰς Γαλλίαν καὶ Ἰταλίαν διωρίσθη τῷ 1853 Καθηγητὴς ἐν τῷ Καθολικῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Βόννης, χειροτονηθεὶς ἅμα ἱερεὺς. Ἐν τῇ θέσει ταύτῃ εἰργάσθη ἐπὶ τετραετίαν καὶ ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ συνδεθῇ διὰ δεσμῶν φιλίας μετὰ τοῦ διασήμου θεολόγου τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ κατόπιν ἀρχηγοῦ τοῦ Παλαιοκαθολικοῦ κινήματος Δέλλιγγερ. Κατὰ δὲ τὸ 1857 σπουδαία μεταβολὴ ἔλαβε χώραν ἐν τῷ βίῳ τοῦ Ὁδερμπεκ. Κατ' αὐτὸ ἀφῆκεν οὗτος τὴν παπικὴν Ἐκκλησίαν καὶ μετέστη εἰς τὸν Προτεσταντισμὸν, ἐξ οὗ ἀκολούθως προσῆλθεν εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν, ἐν ᾗ διέμεινε πιστὸς μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ. Σημειωτέον δὲ ὅτι μετὰ τὴν ἀπὸ τοῦ Καθολικισμοῦ εἰς τὸν Προτεσταντισμὸν μετάστασιν αὐτοῦ, ὁ Ὁδερμπεκ ἦλθεν εἰς γάμου κοινωνίαν, ἐξ οὗ ἀπέκτησε τέσσαρα τέκνα, ἀσπασθέντα πάντα ὡσαύτως τὸ ὀρθόδοξον δόγμα. Στερηθεὶς δὲ τῆς θέσεως αὐτοῦ ὡς καθηγητοῦ ἐν Βόννῃ μετὰ τὴν τοιαύτην μετάστασιν μετέβη εἰς Ἀγγλίαν, ὅπου καὶ διέμενεν ἔκτοτε διδάσκων ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Ὁξφόρδης καὶ ἐν ἄλλοις ἀνωτέροις ἐκπαιδευτηρίοις τῆς Ἀγγλίας. Ἐν Ἀγγλίᾳ ὁ Ὁδερμπεκ ἔσχεν ἀφορμὴν πρὸς τοῖς ἄλλοις νὰ σχετισθῇ μετὰ τῶν ἐν Λονδίῳ προΐσταμένων τῶν αὐτόθι ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἐξ ὧν καὶ ἀκριβέστερον ἐγνώρισε τὰ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας πράγματα. Ἰδιαιτέρας συνῆψε σχέσεις μετὰ τοῦ τότε προΐσταμένου τῆς ἐν Λονδίῳ ρωσσικῆς Ἐκκλησίας αἰδεσμι. πρωθιερέως Εὐγενίου Ποπώφ, ὡς καὶ τοῦ νῦν τοιούτου αἰδεσμι. πρωθιερ. Εὐγενίου Σμυρνῶφ.

Ὁ τελευταῖος οὗτος, διατελέσας καὶ πνευματικὸς πατὴρ τοῦ Ὁδερμπεκ κατὰ τὰ τελευταῖα 28 ἔτη τοῦ βίου αὐτοῦ, ὡς ἐξῆς ἀποφαίνεται περὶ τοῦ ἀνδρός, γράφων ἐκ Λονδίνου περὶ αὐτοῦ ἐν τῷ περιοδικῷ τῆς ἀγιωτάτης Συνόδου τῆς Ρωσσίας: «Ὁ Ὁδερμπεκ κατὰ τὸ διάστημα τῶν

28 τελευταίων ἐτῶν τοῦ βίου αὐτοῦ ὑπῆρξε πνευματικὸν μου τέκνον, πιστὸς φίλος καὶ ἀγαθὸς σύμβουλος, ὁσάκις συνέβαινε ν' ἀποταθῇ πρὸς αὐτὸν χάριν ἀρωγῆς τινος ἢ ὁδηγίας. Μεταξὺ ἡμῶν ὑπῆρχε πλήρης ὁμοφωνία, μηδέποτε διαταραχθεῖσα μηδὲ δι' ἐλαχίστης διαφορᾶς ἐν ταῖς σκέψεσι καὶ ταῖς γνώμαις. Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τοῦ βίου αὐτοῦ, καθ' ἃ προδῆλως αἱ φυσικαὶ δυνάμεις αὐτοῦ ἤρχισαν νὰ ἐξασθενῶσι, συχνότερον ἐζήτει παρ' ἐμοῦ, ὡς πνευματικοῦ πατρὸς καὶ λειτουργοῦ, ἠθικὴν ὑποστήριξιν καὶ παραμυθίαν. Κατὰ δὲ τὴν διάρκειαν τῶν ὀκτῶ τελευταίων ἐτῶν ἐξωμολογεῖτο καὶ ἐκοινωνεῖ τῶν ἀχράντων μυστηρίων καθ' ἕκαστον δίμηνον ἢ τρίμηνον χρονικὸν διάστημα. Κατὰ τὰ δύο δὲ τελευταῖα ἔτη, καθ' ἃ συνεπεῖα τῆς ἐξασθενήσεως τῶν σωματικῶν αὐτοῦ δυνάμεων ὁ Ὁδερμπεκ δὲν ἠδύνατο νὰ προσέρχεται εἰς τὸν ναὸν, προσεκάλει με παρ' ἐαυτῷ, καὶ ὁσάκις μετέβαινον καὶ μετέηδον αὐτῷ τῶν ἀχράντων μυστηρίων, αἱ ἐπισκέψεις μου αὐταὶ ἦσαν δι' αὐτὸν ἀληθῆς χαρμόσυνος ἐορτή. Ἐν πλήρει τῆς λέξεως σημασίᾳ ἔζη ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἐτρέφετο διὰ τῶν ζωηφόρων τιμῶν δώρων αὐτῆς, ὅπως ἐπαξίως προπαρασκευασθῇ διὰ τὴν μετάβασιν αὐτοῦ εἰς τὴν ἐν οὐρανοῖς Ἐκκλησίαν, ὁ δὲ Κύριος ἠξίωσεν αὐτὸν τέλους εἰρηνικοῦ, ἡρέμου καὶ σχεδὸν ἀνωδύνου». (Ἐκκλ. Εἰδήσεις» Περουπόλως, Ἀρ.=50, σ. 2182).

Ἐκ τῶν γραφομένων ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ αἰδεσμι. Πρωθιερέως Εὐγενίου Σμυρνῶφ, ὡς κάλλιστα καὶ ἐκ τοῦ συνεγγυς γνωρίσαντος τὸν μεταστάντα διάσημον ἄνδρα ἐραυίζόμεθα καὶ τὰ ἐξῆς ἀφορῶντα ἰδίᾳ τὸ ἔργον αὐτοῦ, ἥτοι τὰς ιδέας καὶ τοὺς πόνους τοῦ Ὁδερμπεκ, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τὰ συγγράμματα αὐτοῦ ἐκεῖνα, ἐν οἷς διευτυπώθησαν αἱ ιδέαι αὐταί.

(ἀκολουθεῖ)

† Ἀρχιμ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΙΠΕΡΑΣ

ΠΑΡΟΡΑΜΑ.— Ἐν σελ. 59 τοῦ προηγουμένου φύλλου καὶ στήλῃ α' ἀντὶ, ἐν τούτοις, ἀναγνωστέον ἐπὶ τούτοις, καὶ ἀντὶ, ἐτέραν δὲ μικρὰν εἰκόνα κτλ. ἀναγνωστέον ἐτέρα δὲ μικρὰ κτλ.

ΙΣΤΟΡΙΑ

ΧΡΗΣΙΜΟΤΗΣ ΑΥΤΗΣ ΚΑΙ ΣΧΕΣΙΣ
ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΛΟΙΠΑΣ ΕΠΙΣΤΗΜΑΣ

Αἱ «ἐκατόμυλοι» Θῆβαι¹⁵ ἡ «μεγάλῃ πόλιν» Νινευί¹⁶ καὶ ἡ «παγκόσμιος» «πολύχρυσος» Βαβυλῶν¹⁷, ἡ βασιλικὴ Περσέπολις, τὰ Σοῦσα ἀπεδόθησαν εἰς τὴν πραγματικὴν Ἱστορίαν. Ἐκ τούτου ἡ Ἱστορία ἠλλάξε περιβολὴν, ἡ Ἀρχαία en Oriente Lux κραυγάζει ὁ φίλος κ. Δέλιτς¹⁸, ex Oriente Lux καὶ καὶ ὁ φίλτατος H. Hilprecht: Los von Rom¹⁹. ἕτερος φίλος ὁ Strzygowski, εἰ καὶ ὁ τελευταῖος τὴν Ἱστορίαν τῆς τέχνης καθόλου ὑπ' ὅψιν ἔχει. Ἐφ' ᾧ καὶ ἡ Αἰγυπτολογία καὶ ἡ Ἀσσυριολογία ἀπετέλεσαν τιμίους κλάδους τῆς Ἀρχαίας Ἱστορίας. Καὶ ὁ περὶ Φοινίκων λόγος οὔτε πλέον ἐν ταῖς ὑψικόμοις κέδροις τοῦ Λιβάνου ἐγκρύπτεται, οὔτε ἀφθόγγῳ σιωπῇ παρέρχεται, ἐξ ὅτου μάλιστα διὰ τε τῶν ἀρχαιολογικῶν ἀποστολῶν καὶ (Renan, Hamgy Bey Μακρίδου βέν) τῶν ἐπὶ τούτῳ σκαφῶν καὶ διὰ τῆς πρὸ ὀλίγων ἐτι ἐτῶν ἐξερευνηθείσης σημαντικῆς ἐπιγραφικῆς καὶ παλαιογραφίας ἐν τε τῇ Καρχηδόνι, τῇ Φοινίῃ, τῇ Νοτίῳ Ἀραβίᾳ, τῇ πέραν τοῦ Ἰορδάνου χώρα (Χιμναρική, Σαβαϊκὴ ἐπιγραφικὴ²⁰) πολλὰ ἐγνώσθησαν.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἱστορία τῶν Λυκίων διηρευνήθη ἀπὸ πενταετίας καὶ Συλλογὴν τῶν Λυκίων ἐπιγραφῶν ἔχομεν, 152 ἐπιγραφὰς περιλαμβάνουσιν²¹ καὶ ἡ τῶν Χετταίων, τῶν Khitis τῶν Αἰγυπτιακῶν καὶ Ciatī τῶν ἀσσυριακῶν μνημείων, τῶν Χιττιμ τῆς Γραφῆς, ἐξ ὅτου πρὸ τριάκοντα

μὲν ἐτῶν ὁ Perrot ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ «Ἐπιθεωρήσει τῶν Δύο Κόσμων» ὑπὸ τὸν τίτλον Une civilisation retrouvée διατριβὴν, ὁ δὲ περιώνυμος τῆς Ὁξφόρδης καθηγητῆς Sayce τὴν Ἱστορίαν d'un empire oublié²² ὁ δὲ Messerschmidt πρὸ ἐξαετίας καὶ Συλλογὴν τῶν Χιττιτικῶν ἐπιγραφῶν²³, καὶ ὁ Halévy ἰδίως καὶ ὁ Gensen ἐμελέτησαν τὰ κείμενα, ὅπως ἐξακριβώσωσι τὴν γραφὴν καὶ τὴν σημασίαν²⁴ τῶν γραμμάτων.

Ἀλλὰ μὴπως καὶ ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ Ἱστορία δὲν διεπύχθη κατὰ πάντα τὰ μέρη αὐτῆς; Μέχρι πρὸ ὀλίγων δεκαετηρίδων οἱ πρὸ τῶν Ὀλυμπιάδων χρόνοι ἐξεκόπτοντο ἐκ τῆς Ἱστορίας καὶ εἰς τὴν σειρὰν τῶν μυθικῶν ὑπῆγοντο. Ἀλλὰ διὰ τῶν σκαφῶν, αἵτινες διενηργήθησαν ἐν τῇ Ἑλλάδι ἐν ταῖς νήσοις καὶ τῇ Μ. Ἀσίᾳ καὶ διενεργοῦντες ὑπὸ τε τῶν ἡμετέρων καὶ ξένων καὶ τῆς αὐτοκρατορικῆς κυβερνήσεως καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Ἱστορία καὶ ἡ ρωμαϊκὴ ἐν πολλοῖς σημείοις διεφωτίσθη καὶ διηυκρινήθη ἐν τε τῷ δημοσίῳ καὶ ἰδιωτικῷ ἐτι βίῳ, διὰ τῆς μαγικῆς δὲ σκαπάνης τῶν φιλαρχαίων ὁ ἀρχαῖος πολιτισμὸς ἐκ τοῦ τάφου ἠγέρθη.

Ἡ πνευματικὴ κίνησις ἡ πανταχοῦ μετὰ φιλοτιμίας καὶ φιλοδοξίας σημειουμένη παρ' ὅλοις τοῖς εὐρωπαίοις ἔφερεν ἐν ἐκάστῳ κλάδῳ τῆς ἐπιστήμης, ἰδίως ὅμως ἐν τῇ Ἀρχαιολογίᾳ καὶ διὰ ταύτης ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἑλληνικῇ ἱστορίᾳ, ἀναστάτωσιν, ἰδίως ἀπὸ τοῦ 1871, ὅτε ἤρξαντο ἀνασκαπόμενα ὑπὸ τοῦ Schlieman, τοῦ θυμοσόφου ἐκείνου ἀνδρὸς, τὸ ἱερὸν πολίεθρον τῆς Τροίας καὶ αἱ Μυκῆναι. Πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἀοιδῶν καὶ τῆς φαντασίας αὐτῶν ὑπῆρχε παρφαχνημένη ἐποχὴ ἀκμῆς, ἀναμνήσεις δὲ ζωηραὶ ἐπέκλινον ἐν τῷ πνεύματι αὐτῶν. Αἱ τῶν ἀνασκαφῶν πολυμερεῖς λεπτομέρειαι ἀπέδειξαν τὴν τε Ἴλιον καὶ τὰς Μυκῆνας πράγματι ἐστὶν πολιτισμοῦ προηγουμένου ἐν λεπτομερείαις, τὰς δὲ περιγραφὰς τῶν πολυτελῶν ἀνακτόρων καὶ μεγάρων τοῦ Μενελάου καὶ τοῦ πολλοῦ χρυσοῦ τῶν Μυκηνῶν οὐχὶ πλέον καθαρὰς φαντασίας πλάσματα οὐδὲ ποιητικῆς εὐφυΐας κῆρυκα. Αἱ διενεργηθεῖσαι μετὰ ταῦτα σκαφαὶ ἐν Τίρυνθι,

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 69 — 72.

15. Ὀμήρ. Ἰλ. I, 380. Αἱ Αἰγύπτια Θῆβαι παρουσιάζουσι μεγαλοπρεπέστατον κτιρίων σύμπλεγμα· τὰ ἐρείπια τῶν Θηβῶν λέγει ὁ Normand, sont les plus colossales du monde. (Hist. ancienne des peuples d' Orient σ. 113). Πρβλ. καὶ Μυστακίδου, ἐν Κυριακίδου 10' Ἐκατονταετηρίδι σ. 120.

16. "Niveü", "Iwā, Γ, 3. Σοφον. 13, 14 Ναούμ Γ, 10. 13, 15

17. Delitzsch. «Babylon» 2 ἐκδ. μετὰ χαρτῶν Λειψίας 1901, πρβλ. Ἡσαίου κεφ. MZ.

18. Delitzsch, Ex Oriente Lux. Ein Wort zur Förderung d. D. O. Gesellschaft ἐν Βερολίῳ.

19. Orient oder Rom.

20. C. I. Semiticarum.

21. Tituli Asiae Minoris vol. I. Tituli Lyciae lingua Lycia conscripti ὑπὸ Kalinka — Heberdey ἐν Βιέννῃ 1901. Ἡ πρώτη ἐπιγραφὴ τῷ 1811 ὑπὸ τοῦ Hammer ἐν Τελμησσῷ ἀνευρέθη.

22. R. des Deux Mondes 1886 καὶ ὑπὸ τοῦ Menante μετάφρασις μετὰ προλόγ. καὶ ἐξηγήσεων τῷ 1891 ἐν Παρίσι.

23. C. Inscript. Hettitarum 2 τεύχ. 80 ἐν Βερολίῳ 1900.

24. Μυστακίδου. ἐν Κυριακίδου—σ. 196.

ἐν Ὁρχομενῷ καὶ ἀφήρεσαν τὴν ἀχλὺν τῆς ἀγνοσίας καὶ ἐπέχυσαν φῶς διανγῆς, δι' οὗ διαβλέπομεν πολιτισμὸν προηγμένον, καθ' ὅσον ἐρευνῶμεν τὸν κατὰ τὴν πολὺν ἀρχαιότητα βίον τῶν περὶ τὴν Μεσόγειον λαῶν, πολιτισμὸν, ὃν ὠνόμασαν οἱ ἀρχαιολόγοι καὶ οἱ ἱστορικοὶ μυκηναῖον, ἔταξαν δὲ χρονολογικῶς μέχρι τοῦ ΙΕ' αἰῶνος χωροῦντα.

(ἔπεται συνέχεια)

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ἰορδάνου Ἐπιφάνιος.— Τῇ 18 παρελθόντος ἰανουαρίου ὁ σεβασμ. ἀρχιεπίσκοπος Ἰορδάνου κ. Ἐπιφάνιος Μπέτος συμπληρώσας ἑώρασε τὴν εἰκοσιπενταετηρίδα τῆς εὐδοκίμου ἀρχιερατείας αὐτοῦ. Ἐπὶ τούτῳ δέ τις τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ἐξέδωκεν ἐξ λόγους τοῦ ἐπιφάνους μητροπολίτου Μόσχας Φιλκρέτου, μεταφρασθέντας ὑπὸ τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Ἰορδάνου, παρσυνάφης καὶ διατριβῆς περὶ Γαλιλαίας. Τῆς ἐορτῆς ταύτης γνωσθεῖσης ἡμῖν, ἐνεκρίθη συνοδικῶς ὅπως διαβιβασθῶσιν αἱ συγχαρητικαὶ ἀδελφικαὶ προσήσεις καὶ εὐχαὶ τῆς Μ. Ἐκκλησίας τῇ συνόλῳ αὐτοῦ τὸν βίον ἀφοσιώσαντι εἰς ὑπηρεσίαν τῆς Ἀγίας Σιών καὶ τῆς εὐσεβοῦς τοῦ κλήρου παιδεύσεως.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἱερὰ Σύνοδος.— Αἱ ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς διεξαγόμεναι ἐκλογαὶ τῶν βουλευτῶν τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, ἐπικειμένων ἤδη τοιούτων, ἀπησχόλησαν κατ' αὐτάς τὴν ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἥτις διὰ τῶν μελῶν αὐτῆς πανιερ. ἐπισκόπων Γορτυνίας κ. Ἰωάννου καὶ Θεῶν καὶ Λεβαδείας κ. Ἱερωνύμου ἐπέστησε τὴν προσοχὴν καὶ τὴν μέριμναν τοῦ ἀρμοδίου ὑπουργοῦ. Τὴν ἱερὰν Σύνοδον ἀπησχόλησε καὶ ἄλλοτε τὸ θέμα τοῦτο, πάντες δ' ὁμολογοῦσιν ὅτι τόπος ἕτερος δέον νὰ ἐξευρεθῇ χρησιμεύσων εἰς τὰς ψηφοφορίας, καθ' ἃς οὐχὶ σπινίως, ἐν ἐξάψει παθῶν, ἐπισυμβαινουσι σκληρὰ ἀνάγκαι χριστιανικῆς πολιτείας.

Ἱεροκήρυκες.— Διωρίσθη παρὰ τῇ ἐπισκοπῇ Θήρας Ἱεροκλήρυξ ὁ πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτης καὶ προλότης τῆς θεολογίας κ. Ἀθανάσιος Ἀκύλας ἀντὶ τοῦ τέως τοιούτου ὁσιολ. διδασκάλου τῆς ὀρθοδόξου θεολο-

γίας κ. Θεοδοσίου Ἰβηρίτου, ἀπαλλαγέντος τῶν τοιούτων αὐτοῦ καθηκόντων, ἅτε ἑτέρην ἐκκλησιαστικὴν ὑπηρεσίαν ἀνελχόντος.

Ἱερατικὴ σχολὴ Ἀρτης.— Διωρίσθησαν διδάσκαλοι τῆς Ἱερατικῆς ἐν Ἀρτῇ σχολῆς οἱ ἐλλ. κκ. Δ. Σεβετᾶς, καθηγητῆς τοῦ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ γυμνασίου, Γ. Νούσις, σχολάρχης καὶ Α. Πιτέρης, διδάσκαλος τοῦ ἐλληνικοῦ σχολείου Ἀρτης.

Ναὸς ἀνακτόρων.— Τῇ 10 φεβρουαρίου ἀπεβίωσε, κηδευθεὶς τὴν ἐπιούσαν, ὁ ἐξ Ἠπείρου πρεσβύτερος Δημήτριος Ζαχαρήστος, ἀπὸ τριῶντα καὶ δύο ἐτῶν διατελὼν πρωθιερεὺς τῆς Α. Μ. τῆς εὐσεβεστάτης βασιλείας τῶν Ἑλλήνων Ὀλγας, ἥτις ἐσέβετο λίαν αὐτόν· προηγουμένως ἐχρημάτισεν ἐπὶ τινι ἔτη ἐφημέριος τοῦ ναοῦ τῆς Μεταμορφώσεως ἐν Ἀθήναις καὶ εἶτα τοῦ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ρωτικοῦ ναοῦ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ ΕΝ ΤΗ ΔΙΑΣΠΟΡΑ

Ἑλληνικὴ κοινότης Βοστώνης.— Τὸ νεώτερον φύλλον τῆς ἐν Νέα Ὑόρκῃ καλλίστης ἐλληνικῆς ἐφημερίδος «Σημαίης» (17 ἰανουαρίου) μετ' ἐπαίνων ἀνγράφει τὰς γενναίας ὑπὲρ ἀνεγέρσεως ὀρθοδόξου ἐλληνικοῦ ναοῦ συνδρομὰς, ὧν ἐποιήσαμεθα μνείαν πρὸ δεκαπενθημερίως, ὡς ἐπίσης καὶ τὴν ζηλωτὴν τῆς κοινότητος σύμπνοιαν, καὶ τὸ ἔργον τοῦ προῖσταμένου αἰδεσιμ. πρεσβυτέρου κ. Νέστορος, ὡς καὶ τὴν φιλογένειαν καὶ τὴν εὐσέβειαν τοῦ σεβαστοῦ γέροντος κ. Ἰωάννου Ροδοκανάκη, πρῶτον προξένου τῆς Ἑλλάδος. Τὴν ἀρετὴν ταύτην τοῦ κ. Ροδοκανάκη τιμῶσα καὶ βραβεύουσα ἡ Ἐκκλησία συνοδικῶς ἐνέκρινεν ὅπως ἐγγράφως ἐκφρασθῇ αὐτῇ ἡ ἐκκλησιαστικὴ εὐχρέσκεια ἀνθ' ὧν ὑπὲρ τῆς ἐν Βοστώνῃ κοινότητος διεπράξατο, καὶ αἱ εὐλογίαι τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας ἀπονεμηθῇ δ' αὐτῇ καὶ τι τῶν ὀφρικών τῆς πατριαρχικῆς αὐλῆς.

Κοινότης Πιτσβούργης.— Ἐκ τῆς πόλεως ταύτης εἰς τὴν «Σημαίην», γράφουσιν ἐπαινοῦντες τὸν ζῆλον καὶ τὴν εἰς τὸ καθῆκον ἀφοσίωσιν τοῦ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἐφημερίου τῆς ἐλληνικῆς κοινότητος κ. Παύλου Φερεντίνου, διακούσαντος πρὸ ἐτῶν μαθήματά τινα ἐν τῇ Θεολογικῇ σχολῇ Χάλκης. Ὁ πανοσιολ. ἱερομόναχος κ. Πάσιος προσεκλήθη κατ' αὐτάς καὶ εἰς Γιουγγστόουν τῆς πολιτείας Ὀχάιο πρὸς ἐκπλήρωσιν θρησκευτικῶν ἀνγκῶν παρὰ τῇ ἐλληνικῇ ὀρθόδοξῳ κοινότητι τῆς πόλεως ταύτης.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΠΙ ΝΑΟΙΣ

Ἀόγιος ὁμογενὴς συνθεὶς ἀπάστειλεν ἡμῖν πρὸς ἕκ-
δοσιν τὰ ἐξ ἧς ἐπιγράμματα, ἃ ἐνεκρίθη ν' ἀναστηλω-
θῶσιν εἰς οὓς προωρίσθησαν δόμοις.

Εἰς τὸν ἐν Φερούκιοι ναὸν τῶν
Δώδεκα Ἀποστόλων.

Δώδεκα παμφαίνουσιν ἂν' οὐρανὸν ἀστερόεντα
τείρε ἐνὶ ζαθέῳ λαμπετόντα κύκλῳ
ἢ δ' ἱερὴ Χριστοῦ Ἐκκλησίῃ ἄστρασιν αἰὲν
δώδεκα λαμπροτέροις λάμπεται ἀθανάτοις.
Τῆς γὰρ ἀληθείης κείνου κήρυκες ἄγαυοὶ
ἀγγέλων οὐρανὴν γαίῃ ἐπεσκέδασαν,
θείοιο Χριστοῦ δυο καὶ δεκα πιστοὶ ἑταῖροι
οὓς μέγα τίοντες νηὶν ἔτευξε καλὸν
τόνδε χριστιανῶν ἐλλήνων θεῖος ὁμιλος,
κύμης εἶν ἑρατῆς εὐρυχόρῳ πεδίῳ.

Εἰς τὸν ἐν Ἀρτάκη μητροπολιτικὸν ναόν.

Σοὶ, πόντου μεδέον μεγαηδὲς, νηὶν ἔδειμαν
καλὸν, Νικόλεω, θειοσεβεῖς ναέται
ἄστεος Ἀρτακίου, σὺν Ἰωακίμῃ μεγαθύμῳ,
πώεος ὀτρυνῶ ποιμένι θεοφιλοῦς.

Εἰς τὸν μητροπολιτικὸν οἶκον Ἀρτάκης.

Ἰωακίμου Κοκόδαο φρένες τε σοφαὶ δαπάνη τε
κρηπὶδ' οἴκου τοῦδ' ἡγαθέοιο θέσαν.
Δήμου δ' ἀρχιούτης ὅτε κείνος ἦν ἀγατὸς φῶς,
Ἀλεξανδρείδης, τοῦ κλέους ἀθάνατον,
Κυζίκου εὐσεβεὲς ναέται, σὺν δ' Ἀρτακίης,
ἔργον ἐπέστεψαν προφρονέως ἐράνῳ.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἱερὰ Σύνοδος.

Διὰ ταῦτα

Ἰσοῦσα καὶ τὸ ἄρθρον 414 τῶν ὁδηγιῶν, δικάζουσα κατ'
ἀντιμωλίαν καὶ ἀποφασίζουσα κατὰ πλειονοψηφίαν,

Ἀπορρίπτει τὴν ὑπ' ἀριθμὸν πρωτ. 5614 καὶ ἡμερ. 18 Αὐ-
γούστου 1905 ἔφειν τοῦ Ἀναστασίου Μαγγλῆ κατὰ Πη-
νελόπης Μαγγλῆ καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 20 καὶ ἀπὸ 2 μαρ-
τίου 1905 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου τῶν
Πατριαρχείων ὡς ἀβάσιμον,

Ἐπικυροῖ τὴν ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω ἀριθμὸν καὶ χρονολογίαν ἀ-
πόφασιν τοῦ διαλειφθέντος Δικαστηρίου, καί

Ἐπιτίθησι τῷ ἐφεσείοντι, ὥς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ, τὰ δι-
καστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν

σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, ἀνιόντα εἰς γρόσια 515
προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος, ὡς καὶ τὴν δικη-
γορικὴν ἀμοιβὴν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Κατ' ἐντολὴν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου 1

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

+ Ἀρχιμ. Ἀθανάσιος Πιπέρης.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΣΤΟΡΙΑΣ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμφηρεῖ.
Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθμὸν πρωτοκόλλου 151 καὶ ἡμερομηνίαν
11 αὐγούστου 1905, περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης
Ἀναστασίας Ι. Τούρλα, κατοίκου τῆς κωμοπόλεως Νεβέσκης
ὡς νόμιμον καὶ βέσιμον.

Κηρύττει διαλελυμένον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ἔμφιστάμε-
νον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου Γεωργίου Ι. Φύστα.

Διατάττει τὴν ἐν τρισὶν ἀλλεπαλλήλοις φύλλοις τῶν ἐφημε-
ρίδων «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» καὶ «Νέας Ἐφημερίδος» δημο-
σίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ Γεωργίῳ Ι. Φύστῃ τὰ δικαστικὰ
ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως, ἀνιόντα εἰς γρ. ἑκα-
τὸν ἀριθμ. 100 προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐγένετο ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη.

Ἐν Καστορίᾳ τῇ 8 δεκεμβρίου 1905.

3

Ὁ πρόεδρος

+ Ὁ Καστορίας ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Ὁ γραμματεὺς

ΝΑΟΥΜ ΠΑΠΑ ΚΩΝΙΤΙΝΟΥ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Ἰωάννης Μανιατάκης, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος
Ἕλλην, τῶς μὲν κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως, νῦν δὲ ἀγνώ-
στου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως, τὴν πρώτην
δικασίμων πέμπτην καὶ ὥραν 2αν εὐρωπαϊστὶ μ. μ. μετὰ
παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μισῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημο-
σίευσως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως
εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς
Πατριαρχείοις πνευματικοῦ δικαστηρίου ὡς ἐναγομένος ὑπὸ τῆς
ἐαυτοῦ συζύγου Πολυξένης Μανιατάκης, θυγατρὸς Κωνσταντί-
νου Παλαιοῦ, ὑπηκόου Ἕλληνος, κατοίκου Σταυροδομίου, τὰ
οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης ἔργα, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἢ κατ' αὐ-
τοῦ ἀγωγὴν περὶ διαζεύξεως θεωρηθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παρούσα κλήσις δημοσιεύσεται τρίς κατὰ συνέχειαν
διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀλη-
θείας» καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 16 ἰανουαρίου 1906.

3

ὁ προεδρεύων

+ Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος Καλλίνικος

ὁ Ἀ' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

Ἐπὶ τῷ ἡμῶς Γ. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ